

01

ปกหน้า

คำนำ

ขึ้นชื่อว่าประเทศพม่าแล้ว ย่อมมีเสน่ห์สำหรับพระพุทธรูปและท่านที่ชอบเดินทางผจญภัยเสมอ โดยเฉพาะท่านที่แสวงบุญนั้น ถึงกับตั้งเป้าหมายไว้เลยว่า ในชีวิตนี้ขอให้ได้ไปไหว้พระในประเทศพม่าสักครั้งหนึ่ง...

คำว่าสื่อเกี่ยวกับพระมหาเจดีย์ชเวดากองพระเจดีย์ทองอันศักดิ์สิทธิ์ หลวงพ่อพระมหาคุณนี่ที่ชาวพม่าปฏิบัติต่อกันราวกับพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์ชีพอยู่ พระบรมธาตุอินทร์แวนที่ป่าฎิหารีย์ลอยอยู่ไม่ได้ติดกับพื้นดิน เหล่านี้ย่อมพาให้ทุกคนอยากไปพม่ามากขึ้น

แต่พม่าเป็นประเทศปิด ทุกอย่างขึ้นอยู่กับรัฐบาลทหาร ซึ่งหาความอยู่ร่วมกับรอยของนโยบายได้ยาก ยิ่งการกระทำเป็นไปตามอารมณ์ของผู้มีอำนาจ ก็ยิ่งนำเกรงอันตรายมากขึ้น แต่อาตมาโชคดีที่สามารถเข้าออกพม่าได้ง่าย จึงบันทึกการเดินทางและการสร้างวัดหนองบัว ซึ่งถือเป็นวัดไทยในพม่าอย่างไม่เป็นทางการ เอาไว้ด้วยกันหลายตอน จนกลายเป็นรูปเล่มที่เห็นอยู่นี้...

สิ่งต่างๆ ในบันทึกนี้ อาตมาเขียนตามสิ่งที่พบเห็นและเป็นไปครั้งแรกที่เดินทางเข้าประเทศพม่า อาตมาแบกความถือตัวว่า มาจากประเทศแห่งพระพุทธศาสนาเข้าไปอย่างเต็มที่ แต่พอพบกับปฏิบัติแบบคนมีพระศาสนาอยู่ในหัวใจ อย่างสม่ำเสมอพร้อมเพรียงกันของพุทธศาสนิกชนชาวพม่าเข้าแล้ว อาตมารู้สึกอายน่าจะแทรกแผ่นดินหน้าต้องของเขาจึงจะเรียกว่าแผ่นดินแห่งพระพุทธศาสนาได้เต็มปากเต็มคำ...

ทุกถ้อยคำในบันทึก เป็นความเห็นตามมุมมองเฉพาะตนของอาตมาเพียงผู้เดียว ท่านผู้อ่านไม่จำเป็นต้องมีความเห็นคล้อยตาม หากแต่รับทราบไว้เป็นข้อมูลเปรียบเทียบ เมื่อท่านมีโอกาสไปเยือนด้วยตนเองก็แล้วกัน...

ภาษาพม่าทุกคำในบันทึกนี้ อาตมาออกเสียงตามอย่างคนพม่า ซึ่งไม่ได้ตรงกับความเคยชินของพวกเรา ภาษาอังกฤษแบบพม่า นั้นเขียนอย่างหนึ่งอ่านออกเสียงอีกอย่างหนึ่ง ผู้ที่แปลภาษาอังกฤษเรื่องเกี่ยวกับพม่า จึงมักแปลผิดอยู่เสมอ...

หนังสือเล่มนี้ขอสงวนลิขสิทธิ์ ท่านใดต้องการนำไปเผยแพร่โปรดติดต่อกับอาตมาโดยตรง

๒๒ มกราคม ๒๕๕๑

พระครูธรรมธรเล็ก สุขุมบุญญ

พระประธานนศาลาการเปรียญ วัดดองไว

ล่องแก่งมหากัย

หลังงานทำบุญประจำปีและกฐินสามัคคี ของศูนย์ปฏิบัติธรรม เกาะพระฤๅษี (ซึ่งมีคนไปร่วมงานมากเกินคาด) เสร็จเรียบร้อยแล้วด้วยดี อาตมาก็เดินทางข้ามมาฝั่งพม่า พักอยู่ที่วัดตองไว (วัดป่าภูผาก่าแพง) ของท่านอาจารย์สุ่มังคะละ เพื่อรอท่านนาวิน (พระนาวิน สัจจญาโณ) พระสหายอีกท่านที่เป็นเจ้าอาวาสวัดหนองบัว มารับไปร่วมงานทอดกฐิน ของวัดหนองบัว ที่เมืองจ้อฮั่น...

กุฏิที่พัก ณ วัดตองไว ประเทศพม่า

นอนอ่านหนังสือรอจนบ่ายท่านนาวินจึงมาถึง บอกว่ามัวแต่ไป ตามตัวญาติพี่น้องที่ชื่อ “โปโล” ซึ่งไปทำงานอยู่ที่อำเภอท่าเรือ จังหวัดกาญจนบุรี แต่พอตัวได้ไม่ได้อยู่รอดตามนัด ท่านกลัวว่าอาตมาจะ รอนาน จึงเดินทางมาสมทบก่อน ปล่อยให้เขาเดินทางกลับบ้านที่หนองบัว เองเอง ซึ่งค่อนข้างจะเสี่ยงกับการถูกจับ สู้เดินทางร่วมกับพระไม่ได้..

อาตมาฝากท่านนาวินแลกเงินพม่า ส่วนท่านเจ้าอาวาสวัดก็ฝาก อาตมาซื้อสลกบาตร ขาบาตร และสายสะพายบาตร บอกว่าจะเอาไปฝาก ท่านอาจารย์ใหญ่ธัมมะเสนะ เจ้าอาวาสวัดเจ้าไ้ (หินล้อม) เมืองมุตัง จังหวัดมะละแหม่งโน้น ท่านอาจารย์ใหญ่รู้จักสนิทสนมกับอาตมาดี เคย เดินทางไปเยี่ยมอาตมาถึงเกาะพระฤๅษี อาตมาได้ถวายข้าวของท่านไป เป็นจำนวนมาก...

งานทำบุญ ๗ วัน นายมาลา ที่ด่านเจดีย์สามองค์

ตอนเย็นออกไปสวดมนต์ในตัวอำเภอพะเยาตงซู (ด่านเจดีย์ สามองค์) เป็นงานทำบุญเจ็ดวันให้นายมาลาผู้ตาย ท่านอาจารย์สุ่มังคะ ละกล่าวว่า “ท่านอาจารย์บารมีดีเหลือเกิน มากี่ไรมีมนต์พอดิทุกที่ ปกตินานๆ ถึงจะมีสักครั้ง” ก็แล้วแต่ท่านจะจะไป อาตมาให้ศีลแล้วมอบให้ท่านสุ่มังคะ ละ นำสวด ท่านเป็นที่เคารพนับถือของที่นี่ ต้องให้เกียรติท่านหน่อย...

เสร็จพิธีญาติโยมถวายหมากพลู บุหรี่ น้ำอ้อย น้ำตาล น้ำอ้อยผสม
เล่นกันชนิดถั่วลงครบทุกอย่างคงจุกต้าง หรือไม่กี่เมาน้ำลายยัด
ไปเลยทีเดียว จากนั้นนัดแนะเวลาที่โยมจะรับมาฉันเช้า แล้วเดินทาง
กลับวัด พอดีกับท่านนารีนไปแลกเงินกลับมา วันนี้อัตราการแลกเปลี่ยน
อยู่ที่ ๕.๓๐ จัดต่อ ๑ บาท ที่ได้ราคาดีเพราะยังเป็นช่วงหน้าฝน การค้ายัง
ทำได้ไม่เต็มที ถ้าหน้าแล้งจะแลกได้น้อยกว่านี้มาก...

๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑

หน้าค้ำลงเม็ดเปาะเปะเสียงเหมือนฝนตก ลูกขึ้นล้างหน้า
ล้างตา ครองผ้า สวดมนต์ทำวัตร ยกจิตขึ้นไปกราบพระบนพระนิพพาน
กราบอาราธนาหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค ผู้เป็นบูรพาจารย์ ขอให้ท่าน
ช่วยสงเคราะห์ในการเดินทางครั้งนี้ หลวงปู่ท่านเกิดในพม่าจนนับครั้ง
ไม่ถ้วน ไปกับเจ้าถิ่นย่อมได้รับความสะดวกคล่องตัวในทุกที่...

เสร็จจากงานทางใจก็มารองานทางโลก ค่อยกับท่านนารีนจรด
จากบ้านงานมารับ ฉันเข้าเรียบริ้วแล้ว อาตมากับท่านนารีนขอเข้าไป
ในตลาด ท่านอาจารย์สุ่มังคะบอกว่า การเดินทางจากเจดีย์ไปยัง
ท่าเรือของโสม(สบห้วย)นั้น จะให้รถวัดไปส่ง จึงนัดพนักที่บ้านของ
โกเต็ง ซึ่งเป็นพี่ชายของท่านอังกระ พระสหายอีกท่านหนึ่งของอาตมา...

หาซื้อประกาศหยกให้ท่านตุ้ (พระชาญชัย จารุมุไม) เห็นท่าน
อยากได้เป็นหนักหนา แต่ตัวเองไม่มีปัญญาต่อราคาจนเป็นที่พอใจได้
จึงฝากอาตมาให้ช่วยจัดการแทน ได้ของมาเรียบริ้วแล้ว มาตามอัตรา
แลกเปลี่ยนเงิน ปรากฏว่าได้เพิ่มมาอีก ๕ สตางค์ จึงเอาเงินที่ท่านนารีน
ฝากซื้อสลกบาตรแลกไปก่อน กลับไปแล้วค่อยหาเงินไปซื้อให้ท่าน...

๕

จากนั้นเดินไปบ้านของโกเต็ง เจ้าของบ้านกุสิ่กุดอ้นรับ ปล่อยให้
ให้ภรรยา นั่งชายเบอร์ห้วยอยู่คนเดียว โกเต็งลงทุนทำโรงงานผลิต
เฟอร์นิเจอร์ บังเอิญช่วงนี้ของออกไม่ดีเหมือนก่อน ขาดทุนไปเป็นล้านจัด
จึงหันมาขายเบอร์แทน

หอยบนดินของพม่า ออกวันละ ๗ งวด

หอยพม่าออกวันละเจ็ดงวด มีเจ้ามือด้วยกันเจ็ดราย ออกห่างกัน
คนละชั่วโมง ตั้งแต่บ่ายโมงถึงหนึ่งทุ่ม แบบนี้มีหวังเล่นกันจนจับหาย
ขายตัวไปข้างหนึ่งแน่ ๆ..!

เก้าโมงเศษรถของวัดตองไวจึงมารับ พระณเรียดทะนันทันมา
เกือบสิบรูป มีที่จะเดินทางไปด้วย ๕ รูป ที่จะไปเล่นน้ำตกที่ช่องโสมอีก
หลายรูป ยังดีที่เขาเว้นเบาะหน้าไว้ให้หาไม่อาดมาคงต้องขึ้นไปซื้อคอตาน
ทั้งหลายที่กระะบายเป็นแน่แท้ นอกจากคนแล้วยังมีทั้งบาตรทั้งปิ่นโตที่
ขนมาเต็มที เรียกว่าไปปิดนิกกันดี ๆ เนื่อง ทั้งควาทังหวานเต็มอัตราศึก..!

๖

ครั้งนี้หนทางสะดวกมาก เนื่องจากท่านดอลาที่เดินทางมาด้วยท่านเป็นน้องภรรยาของปลัดเมืองพะเยาตงชู(เจดีย์สามองค์) เจ้าหน้าที่เห็นมีบักเปิดด่านให้บัก ผ่านตลอดทั้งด่านยิวาดีดี จงกย จอปลู มาถึงของโส่งยังไม่ถึงสิบโมงดี

ท่านนาวินลงไปติดต่อขอหนังสือผ่านทาง แจ้งนามอาตมาว่า “สุธัมมะ” นายด่านเขาเขียนเป็น “อุตตะมะ” จะแก้ไขก็เสียเวลาโดยใช่เหตุ ปล่อยให้ตามเลยจะดีกว่า เวลาเขาขานชื่ออย่าลืมรับก็แล้วกัน..!

บรรดาแผนรชนอาหารเพลลงมาประเคน พระทูกูปล้อมวงฉันกันแบบง่าย ๆ ระหว่างนั้นท่านนาวินเพิ่งกลับมาจากการติดต่อพาหนะ พอเห็นเจ้าของเรืออาตมาก็จำได้ทันที

ช่องโส่ง (สบห้วย) ชุมทางรถ - เรือ เพื่อเดินทางเข้าพม่า

“อ่องโม” สารดีตัวแสบที่คราวก่อนหลอกทหารกะเหรี่ยงว่าข้าวสาร ๕๐ ถุงที่ขนมากับรถเป็นของอาตมานั้นเอง ยังดีที่ทหารเหล่านั้นเกิดชอบอัยยาศัยของอาตมา จึงปล่อยให้ผ่านมาอย่างง่ายดาย หาไม่จะออกหัวหรือก้อยยังไม่รู้..?

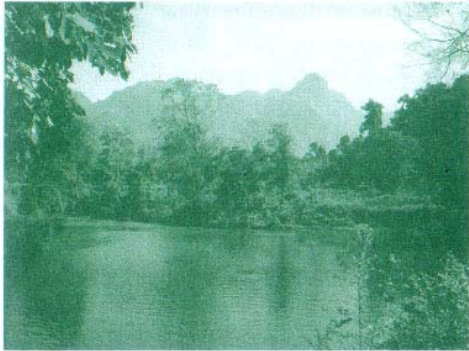
นายแสบมาขับเรือแทน เพราะหน้าที่ทางรถขาดหมด และมาสร้างวีรกรรมเอาไว้จนได้ นายด่านตามภาคคิดว่า ถ้าคราวหน้าวิ่งเอกคือนักจะยึดเรือซะให้เซ็ด คราวนี้เห็นว่าจะไปส่งพระ โดยเฉพาะมีท่านดอลาไปด้วย ไม่เช่นนั้นจะเล่นชะตังแต่งวดนี้เลย แล้วต่อว่าต่อขานอีกกระบุงโกยดูท่าทางอ่องโมที่โมโหอีตอัดแล้ว คงถูกตาไปไม่เบาเหมือนกัน..

เสร็จจากฉันเพลแล้วทูกูรูปชนของลงเรือ นายด่านตามมาส่งด้วยบารมีของท่านดอลา ทั้งพม่าทั้งไทยเหมือนกันไปหมด ตรงที่ใครมีเส้นมักจะได้รับความสะดวกกว่าคนอื่น อาตมาเองอาศัยเส้นหลวงปู่ปามาที่ไรคลองตัวมาก ใครจะไปรู้ว่าหลวงปู่อาจจะให้ท่านดอลามาด้วยก็ได้ คนอื่นถูกจับขังคุกบ้างส่งกลับบ้าง อาตมาเองลอยลำให้เขาอิจฉากันทุกที..!

มีเรือชนคนชนของขึ้นอยู่หลายลำ อ่องโมลุน้ำพายยามจะดันเรือให้หันหัวไปตามน้ำ แต่น้ำแรงกว่าที่คิด ดีเรือจนขวางลำแทบพลิกคว่ำ..! ยังดีที่ไม่มีใครตกใจจนหวาลูกขึ้นยืน ไม่อย่างนั้นมิหวังได้ตรงน้ำแบบไม่เต็มใจกันบ้างเป็นแน่

พอหัวเรือตรงร่องนายท้ายตัวแสบก็โดดขึ้นติดเครื่อง กว่าจะวาดหางปรับทิศทางได้ เรือก็พุ่งไปเกือบเกลียดลิ่ง เสียงเร่เครื่องดังสนั่นหวั่นไหว ก่อนเรือจะกระโจนพรวดไปตามคลื่น...ท้องเรือชูดกับหินใต้น้ำดังครีดยาวเหยียด..!

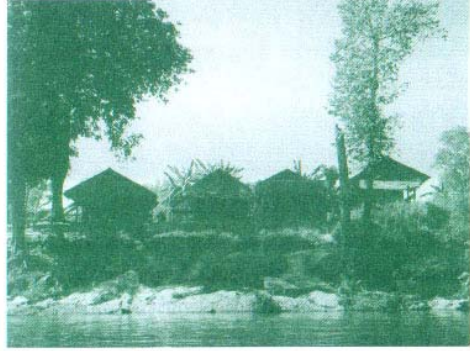
ป่วยการที่จะไปห่วงโยกกังวล ขนาดเจ้าของเรือมันยังไม่สนใจเลย
นี่หว่า ตั้งหน้าตั้งตาเร่งเครื่องระบายอารมณ์ขึ้นที่ถูกนายด่านด่าเอาไว้
อาดมาได้แต่ทำใจว่า เจ้าของเขายังไม่กลัวเรือพัง แล้วเราจะกลัวทำไม?
อย่างดีก็แค่ว่ายน้ำขึ้นฝั่ง ถ้าเรือมันเกิดล่มหรือพังขึ้นมาจริงๆ เท่านั้นเอง...!
ผ่านน้ำตกของโสมที่ไหลลงมารวบกัน น้ำไม่ลึกมากหากแต่
ไหลเชี่ยวทีเดียว ตรงหน้าเป็นผาหินขนาดใหญ่ สองฝั่งเป็นป่าทึบเขียวขจี
หัวเรือแหวกน้ำแตกเป็นปีกอยู่คู่ซ้าย สายลมเย็นชื่นโรยมาปะทะหน้า ชีวิตนี้
คือการเดินทาง จุดหมายของแต่ละคนเป็นอย่างไรมตามแต่
บุญกรรมลิขิต ความจริงเราสามารถขีดเส้นชีวิตของเราเองได้ ขอเพียง
ทำปัจจุบันให้ดีอนาคตจะต้องดีอย่างแน่นอน...

ทิวทัศน์สองฝั่งลำน้ำ หน้าน้ำตกของโสม

แดดจัดที่ที่พ้นจากเงื้อมผาและเงาไม้ อาดมาดลบชายจิวรี่ขึ้น
กันแดด ผู้โดยสารหลายคนจัดเอาบุหรีตัวเบ้อเริ่มขึ้นมาสวม แล้วเดินจำเพาะ
ให้เขาอยู่ข้างหน้า พระทั้ง ๗ รูปจึงถูกรมควนเหมือนกับอยู่เมืองในหมอก
เรือบรรทุกไม้แล่นทวนน้ำสวนมาเป็นระยะ ไม่ทั้งหมดจะไปขึ้นที่ช่องโสม
แล้วขึ้นไปผลิตเป็นเฟอร์นิเจอร์ที่ด้านเจดีย์สามองค์...

เรือบางลำขนหัวกลอยมาจนกราบเรือปริมน้ำ ระยะนี้ทางทองผาภูมิ
กำลังเห่อซุดกลอยเป็นการใหญ่เหมือนกัน เขาเอาไปทำถั่วทอดกลอย
หน้าตาน่าอร่อย อาดมากับท่านตุ๋นเข้าไปแล้วมา อาเจียนออกมาเป็นดัง
เลย โคนเข่าที่เดียวเซ็ดไปอีกนาน กลอยพวกนี้คงขึ้นที่ช่องโสมเพื่อส่งเข้า
ไปทองผาภูมิ เตรียมผลิตออกมาเมื่อคนที่ยังไม่เคยโดนต่อไป..!

ด่านมอญ คอยเก็บค่าผ่านทางริมแม่น้ำ

กระโถนเจ้าจรรยาสามี่

นายท้ายจอมดีเดียดแวะเข้าไปยังด่านมอญ จัดการจ่ายไป ๒,๐๐๐ จิตตามหน้าที่ ถ้ารู้จักทำแบบนี้ยังคงหากินได้อีกนาน เรือแล่นต่อไปไม่นานมอดมอสะพานขนาดใหญ่ ๒ ต่อ ส่วนตัวสะพานหลังจมน้ำอยู่ข้างล่าง ทำหน้าเวินบอกว่าเป็นสะพานรถไฟสายมรณะ ซึ่งสร้างจากเมืองไทยมาทะเลพม่า โดยเชลยศึกที่ญี่ปุ่นเกณฑ์มาครั้งสงครามโลก...

ตอม่อสะพานรถไฟสายมรณะ

น้ำเสียดายสถานที่ซึ่งมีคุณค่าทางประวัติศาสตร์เช่นนี้ ต้องมาถูกทิ้งร้างแบบไม่มีดี ถ้าได้ปรับปรุงเป็นแหล่งเที่ยวแบบเมืองไทย คงจะเรียกนักท่องเที่ยวได้อีกมาก แต่อย่าไปหวังอะไรกับรัฐบาลทหารชุดปัจจุบันนี้เลย แคร์รักษาภาพพจน์ให้เป็นที่ยอมรับของชาวโลกเขาก็แย่แล้ว ชินเปิดประเทศรับนักท่องเที่ยวต่างชาติ มีหวังหลุดพ้นจากอำนาจเร็วยิ่งขึ้น

กระโถนเจ้าจรรยาสามี่

คั่งน้ำโคลนเป็นข้อคอก ช้ำน้ำยังไหลเชี่ยวกราก อ่องโหลดความเร็วดีโค้งอย่างระมัดระวัง นอกจากน้ำแรงแล้ว ใต้น้ำยังโผล่ไม่เป็นที่ เป็นทางเกยเข้ากว่าสถานเดียว หน้าฝนที่ผ่านมาเรือคว่ำไปสองลำ จมหน้าตายสังเวยโค้งไปหนึ่งศพ ซากเรือลำหนึ่งยังเกยอยู่บนกอไม้ น้ำ ชายตลิ่งตรงจุดนี้สูงชันทั้งสองฝั่ง ดินถล่มลงมาจนเกือบจะตั้งฉาก แสดงให้เห็นถึงการกัดเซาะอย่างรุนแรงของน้ำ...

ตอไม้ที่มีอยู่ทั่วไป ไม่ระวังเป็นตองเรือแตก

หลายช่วงที่พื้นล่างเป็นหินอันแข็งแกร่ง ทนทานต่อการกัดเซาะ ทำให้เป็นแก่งที่ลุดแสนจะอันตราย กระแสน้ำพลุกพล่านไปตามก้อนหินขนาดใหญ่ นายท้ายต้องคุนเคยชำนาญทางจึงจะเอาตัวรอดได้ กระนั้นก็ยังเฉียดซ้ายเฉียดขวา ได้ห้องเรือสัมผัสผืนดั่งครีตคราด พลาดเพียงนิดเดียว มีหวังแตกกระจายทั้งลำ ผ่านไปก็ถอนหายใจโล่งอกแบบไม่รู้ตัวทันที...

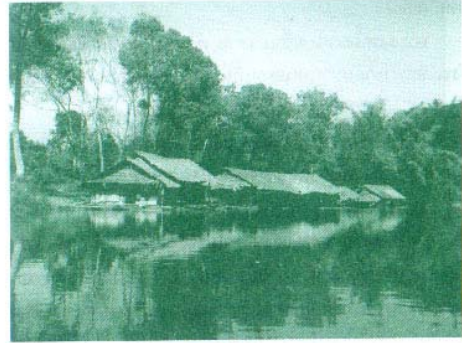
แก่งแล้วแก่งเล่าที่เรือของเรากระโจนผ่านอย่างเฉียดฉิว น้ำแรงจนบังคับเรือได้ยาก มีชาวบ้านมาวางขายผักปลาบ้าง วางลอบยีนบ้าง ลอบของเขาसान่าๆและหวั่นเอาปลาใหญ่กันจริงๆ เพราะตาลอบห่างจนมือลอดได้สบาย บางรายขึ้นไปโยงโย่งหยกบนตอไม้กลางน้ำ ลงเบ็ดตกปลาอย่างแข็งขัน บางคนได้ปลาระยะสูบลึกยาวเป็นเมตร แทบจะถูกปลามันลากลงน้ำไปก็มี..!

“เฮ้ย..!” นายท้ายของเราเบาเรือไม่ทัน พอเข้าโค้งเลยเบียดเกย ดลิ่งขึ้นไปเกือบครึ่งลำ ยึดที่ที่เป็นเรือใหญ่สี่สูบจึงขึ้นสะบัดหลุดออกมาได้ ถ้าเป็นเครื่องบีก ๑๖ แรง แบบที่อาดมาใช้ลำเรือหาปลาอยู่หน้าวัดท่าซุง รับรองคว่ำไปแล้ว โกงัดไปตอไม้ใหญ่โผล่พื้นน้ำมาเป็นตอก ยึดที่ที่น้ำลดลงมากแล้ว หน้าน้ำมองไม่เห็นเรือเกยแตกเป็นประจำ...

นกกระเต็นอกขาวพุ่งติ่งลงน้ำกระจ่าย พอเงยหัวขึ้นก็มีปลาติดปากมาด้วย กระพือปีกพาร่างเห็นขึ้นไปบนยอดไม้ สะบัดหัวฟาดปลากับกั้งไม้สองสามที พอปลานิ่งสนิทก็โยนขึ้นกลางอากาศ อ้าปากรับทางหัว กลืนเอื้องลงคอ ขยับให้ปลาไหลลงท้องเรียบริ้วแล้วบินมาเกาะที่จุดลำตามเดิม สายตาสอดส่องหาเหยื่อตัวต่อไป เรือเฉียดเข้าใกล้ริบผวาบินหนีส่งเสียงร้องแกร๊กๆ ไปตลอดทาง...

เรือลำที่ซุกตัวอยู่ใต้ต้นไม้ส่งสัญญาณเมื่อขอความช่วยเหลือ อ่องโมบบังคับเรือเข้าไปใกล้ เป็นเรือขนขุมมาเต็มลำ เครื่องดับไปตอไม้ได้นำเข้าเรือไปครึ่งค่อนลำ ลูกเรือกำลังวิตกกันสุดลุลด พอเรือเทียบลำกันได้ เจ้าของเรือซุงจัดการเอาสายพ่วงมาต่อ ที่แท้เรือของเขาไฟหมด สตาร์ทไม่ได้ พ่วงสตาร์ทซึ่งเดียวดังกระหึ่ม บอกขอบใจแล้วพาเรือทวนน้ำต่อไป...

แก่งใหญ่ที่ระดับลงต่ำ เรือของเราพุ่งลงไปกระแทกกับหินตั้งโครม..! เสียงผู้โดยสารหญิงอุทานด้วยความตกใจ แต่แล้วก็เชิดหัวขึ้นทะยานต่อไปได้ ผ่านไปนิดเดียวมีแพไม้ไผ่ที่ไม้ไผ่คดเหมือนเรา เกยติดอยู่บนยอดไม้ ลำไม้ไผ่ยังเขียวสดอยู่เลย นายท้ายของเราเบาเครื่องเมื่อเห็นหมู่เรือนแพข้างหน้า ก่อนจะเทียบเรือเข้าไปแล้วดับเครื่อง พักกันที่นี้ก่อน..

หมู่เรือนแพ เป็นทั้งที่พักและร้านอาหาร

พระที่มาด้วยกันลงที่นี้หนึ่งรูป ท่านจะเดินเท้าไปบ้านอะนังกิน (ทุ่งกันเถรา) แแบกกลดมาด้วย บอกว่าต้องค้างคืน ๑ คืน ผิงพม่าถ้าถูกยุ่งกัตเป็นต้องได้มาเสเรียเป็นของแถม ดังนั้น ถ้ามีกลดหรือมุ้ง ยอมแบกหนักมาจะปลอดภัยกว่า อาตมาเหยียบลูกบวบแพพาตัวขึ้นไป พอตีโยมอีกหลายคนเดินขึ้นพร้อมกัน ลูกบวบยุบอวบเล่นเอาสงบเปียกไปครั้งตัว..!

กระโถนช่างอรรมาลี

บนแพเป็นร้านขายอาหาร มีข้าวของเครื่องใช้ประจำวันหลายอย่างไว้จำหน่าย เรือของใครมาค้าและพักผ่อนได้เลย เพียงแต่ตอนเช้าต้องกินอาหารของเขา ท่านนาวินบอกว่ามีแพแบบนี้เป็นระยะไปตลอดทาง สาวเจ้าของแพกำลังซ่อมวิทยุอยู่ เลนเรือออกมาทุกชิ้นแบบนี้ ถ้าไม่ระวังให้รอบคอบญี่ปุ่นต้องทำเกินเป็นแน่ อาตมาแค่เห็นสายไฟเกินสองเส้นก็ปวดหัวแล้ว...

พระลงหนึ่งแต่โยมขึ้นมาสาม เป็นพวกอิสลามที่ต้อนวัวไปขาย กำลังจะเดินทางกลับบ้านที่เมืองจะอิน ส้ารวจว่าทุกคนลงเรือกันหมดแล้ว จึงเดินทางต่อ เรือบรรทุกกลอยยังคงมีให้เห็นเป็นระยะ เรือสีข้าวลอยลำรับสีข้าวให้ชาวบ้านอยู่ริมน้ำ นกแขงแซวเหลือบเล็กบินไล่โฉบแมลงกลางอากาศอย่างคล่องแคล่ว กาละมังพลาตติกของใครไม่รู้ลอยไปค้างอยู่บนยอดไม้ใต้น...

แพไม้ไผ่เรียงรายเป็นตับ เขาเอาขวงผูกพุงไว้ข้างใต้ ล่องไปขายที่เมืองเวสาลีหรือไม้ก็เมืองจะอิน ชายใต้ทั้งขวงและไม้ไผ่ ครอบครว้นักเลงแพขวงสร้างกระต๊อบเล็กๆ อยู่บนแพนั้นเลย เต็กๆ ตัวดำเป็นเหนียงไล่ปล้ำพัดกันกลิ้งไปกลิ้งมา บางทีลัดตกค่อมลงไปน้ำ เดียวก็ผุดขึ้นมาหัวเราะหน้าเป็น แกรมโบกไม้โบกมือให้เรือของเราซะอีก...

ริมตลิ่งมีโรงเลื่อยมากมายตลอดเส้นทาง ชี้อ้อยกองเป็นภูเขาเลากา ถ้ายังตัดไม้ทำลายป่ากันหนักหน่วงขนาดนี้ อีกไม่ถึงสิบปีพม่าคงหมดป่าเป็นแน่ ไม้ที่เปิดปีกแปรรูปแล้ว ส่วนใหญ่ใช้เกวียนบรรทุกไปสู่จุดหมาย ส่วนท่อนขวงจะมีข้างคองังดลลงมาในแม่น้ำ จากนั้นบรรดานักเลงแพขวงจะเจาะจุกไม้ ผูกมัดกับแพไม้ไผ่ เตรียมล่องไปขายอีกที่

๑๔

กระโถนช่างอรรมาลี

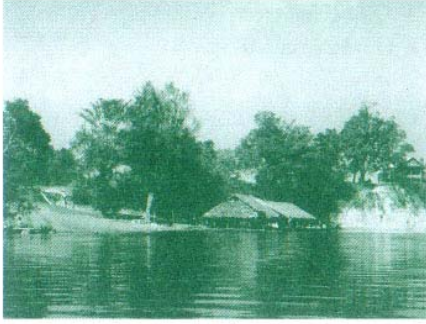

การตัดไม้ทำลายป่าอย่างหนักหน่วงสองฝั่งน้ำ

สายน้ำแยกเป็นสองทาง นายท้ายของเราบังคับเรือไม้ทัน หัวเรือทีมสาวเข้าไปในดงไม้ น้ำ ต้องลงจากเรือไปช่วยกันเข็น เกาะกลางเป็นสันดอนทรายละเอียดยับ นกกระแตหาคบินขาคือร้องแรง ร้องแตแตแต้ว๊ด...แตแตแต้ว๊ด... หลอกล่อให้พวกเราสนใจตัวเอง เพื่อที่จะได้ไม่ไปทำอันตรายกับไซของเขาในหลุมทราย ออหนอ...ความรักของแม่...

ร่องน้ำรวมบรรจบเป็นสายเดียวกันอีกที่ เกาะชีกาเลื่อยอยู่บนต้นไม้ใหญ่ มีลูกสีแดงห้อยโแดงแดงเป็นราว ท่านนาวินชี้ให้ดูหมู่เรือนแพทางขวามือ บอกว่าเมื่อขามาพักผ่อนกันที่ตรงนี้แหละ แต่เรือของอ่องไม่ป็นเรือใหญ่ไปเร็ว ถ้าโชคดีคงจะถึงเมืองจะอินในวันนี้เลย บรรดาผู้ที่มาด้วยหลับกันหัวก่ายท้ายเกย อาตมาหยิบแกลลอนพลาตติกผ่าซีก มาช่วยวิดน้ำที่ซึมเข้าเรือ...

๑๖

หมู่บ้านแพด่านกะเหรี่ยง (ห้ามถ่ายรูป)

บ่ายสามโมงมีเรือแพอีกหมู่บ้านใหญ่ นายท้ายของเราบอกว่าเป็นด่านกะเหรี่ยง อย่าไปถ่ายรูปเข้าเป็นอันขาด ถ้ายังไม่อยากติดคุกเมืองพม่า อาตมาขอบอะไรที่ทำหายแบบนี้อยู่แล้ว จึงจัดการเก็บภาพมาฝากทุกคนแบบนี้มั่ง คราวก่อนถ่ายภาพกองบัญชาการทหารพม่า ทำเอาไซเฟอร์บอกศาลามาแล้ว หวังว่าคราวนี้เขาคงไม่ปล่อยให้ อาตมาว่ายน้ำไปเองนะ..!

เรือแล่นเลยไปสลับท่าเมตรเพื่อตึงเข้าเทียบแพ แค่นั้นพวกทหารยังคิดว่าจะหนี เป่านกหวีดเรียกเป็นการใหญ่ อาตมาก้าวขึ้นแพไปสะดุดเส้นเอ็นที่ผูกไว้กับเสาแพ มันลั่นตกปลากันง่าย ๆ แบบนี้เอง ขึ้นไปบนบกหลังแพหาที่ปัสสาวะ เสร็จแล้วลงมาเติมซาวร้อนเข้าไปแก้วใหญ่พม่าเขาใช้น้ำในแม่น้ำทั้งกินทั้งอาบ ยิ่งดีที่น้ำดื่มเขาคั้นใส่ชา พอจะป้องกันท้องร่วงไปได้บ้าง...

อ่องไม่เจรจากับทหารว่าจะจ่ายเท่าไร อาตมาสำรวจลีนค้ำบนแพของใช้สารพัดยี่ห้อเมดอินไทยแลนด์แทบทั้งนั้น นำภูมิใจแทนประเทศไทยเหมือนกัน เสียขายที่ไม่ใช่การส่งเสริมของรัฐบาล หากแต่เป็นการค้าขายของพาณิชย์การไร้สำนึก หากินยาไล่ไปวัน ๆ เท่านั้น หากได้รับการส่งเสริมอย่างจริงจัง รับรองว่าเรายืดตลาดพม่าได้เกินแปดสิบเปอร์เซ็นต์...

จ่ายค่าผ่านทางแล้วออกเดินทางต่อ พันแพไปไม่ถึง ๓๐๐ เมตร เครื่องเรือดับเอาคือๆ นายท้ายเจ้าโทสะปล้ำอยู่เป็นนาน กว่าจะติดได้เล่นเอาเหงื่อตกกับ แถมตรงกลางน้ำนี่เรายังขุมเอาเรื่อง บรรดาปล่องโรงสีเคลื่อนที่จอดเอาบูทริมาเผากันใหญ่ อาศัยคว้นบูทริไล่ตัววัน ชาวพม่าที่ไปทำงานสวนป่าแถวเกาะพระฤๅษี สูดบูทริทั้งหญิงและชาย บอกว่าสูบลั้แม่ลงเหมือนกัน...

ผ่านสายน้ำแยกออกไปทางขวา เป็นห้วยแห้งไปแล้ว ทำนนวนินบอกว่าตรงจุดนี้มีทางเกวียนไปยังบ้านหนองบัว ถ้าเดินทางด้วยเกวียนจากจุดนี้ต้องค้างกลางทางหนึ่งคืน หน้าแล้งมีรถจากด่านเจดีย์สามองค์มาถึง อุตุส่าห์ถ่อสังขารมากับเรือจนถึงขนาดนี้แล้ว คุณจะมีเกวียนก็ตามสะดวก ผมยอมทนนั่งหลังขัดหลังแข็งไปกับเรือแบบนี้ดีกว่า...

ตะวันลดความร้อนลงไปมาก เนื่องจากตกต่ำจนเริ่มบังเงาไม้สายน้ำแผ่กระจายออกกว้าง แ่งหินโผล่เห็นเด่นชัด แพซุงแพหนึ่งไปเกยติดอยู่กลางแก่ง บรรดานักเลงแพซุงกำลังช่วยกันมัดให้หลุด เรือของเราลงร่องน้ำได้ผ่านฉิวไปเลย นกยางกรอกสองตัวผิวเมือขาวบินเหนือเรือเห็นชาวโพลนเด่นชัด พอหลุบปีกลงเกาะก็หายวับไปกับตา เนื่องจากขนภายนอกของมันสีลึกลับกับดงไม่อย่างสนิท...

แก่งน้ำขนาดใหญ่สายน้ำเชื่อม่าสะพรั่งล้น เกือบคลื่อนม้วนตัวตั้งโครมครืน อ่องโหมหน้าเครียดมือกุมหางเรือกระซิบมัน สายตาจ้องเขม็งอยู่ที่ร่องน้ำ อาตมาจับเคล็ดได้แล้วว่า ส่วนของคลื่นที่ม้วนเป็นลูกโต ๆ นั้นข้างล่างคือโขดหินก้อนใหญ่ ต้องพาเรือลงระหว่างลูกคลื่นจึงจะรอดเรือของเราพุ่งลงกลางคลื่นพอติดบอดี้ อาตมาเพิ่งถอนใจโล่งอก เสี่ยงกราบเรือกระทบบิ้นก็ดังครืด..!

เรือแจลสลับขัดข้างแล้วพุ่งผ่านแก่งไปได้ย่างน่าหวาดเสียวทำนนวนินที่เกร็งแขนจับกราบเรือแน่นบอกกว่า เมื่อวานเพิ่งล้มตรงนี้ไปลำหนึ่ง ยิงดีที่ไม่มีใครตาย พันแก่งไปสายน้ำค่อยลดความรุนแรงลงสองฝั่งล้นแล้วแต่แพซุงทั้งนั้น นอกอ็องสองตัวทำริงอยู่บนยอดไม้ ทั้งที่ปักคิมจะทำริงตามกอสวะที่ลอยบนน้ำ แต่ที่นี้หากน้ำหลาก ระดับริงของมันจะพันน้ำพอดี...

เรือแสงบุญปักธงฉัพพรรณรังสีรั้งทวนน้ำมา คงจะไปถึงด่านเจดีย์สามองค์หรืออาจจะข้ามฝั่งไทยไปกราบหลวงพ่อดูตะมะเรือกระแซงลำใหญ่สานแฉ่งไม้ไผ่ทำเป็นประทุนอย่างปราณีต ภายในแฉ่งประทุนกรุด้วยใบตองตั้งตึยบ กันแดดกันฝนได้อย่างวิเศษ หม่อมแน่นายหนึ่งแบกปืนแก๊ป ต่อมล้าสัตว์อยู่แถวชายป่าริมตลิ่ง...

ข้างสองเขืองัดไม้ซุงกลิ้งลงน้ำดังตุมสนั่น ชายตลิ่งช่วงนี้สูงชันมีแต่เถาว์ล้อยห้อยระย้า เด็กเล็กบนแพกระโดดน้ำแข่งกันด้วยลีลาที่คิดว่าดีที่สุดของเขา อาตมาสำรวจใจของตนเอง เห็นนั่งสงบเย็นเป็นปกติมาพม่าที่ไรสภาพใจจะทรงอารมณ์อัตโนมัติ ไม่ต้องภาวนาก็สงบเย็นไปเอง ยังไม่แน่ใจว่าถ้าเคยชินแล้วมันจะฟังชานใหม่หรือไม่..?

ชาวบ้านพาเด็กลงอาบน้ำในยามเย็น

ตะวันลับทิวไม้ไปแล้ว อากาศเริ่มเย็นลง นกขุนแผนสี่ห้าตัวกำลังบินกลับรัง นายท้ายของเราเร่งเครื่องทำเวลาเป็นการใหญ่ สายน้ำถูกแหวกเป็นปีกกระเซ็นชาน ชาวบ้านเริ่มลงเบ็ดราวกันหลายราย คงจะมากู้เบ็ดดอนกลางคืน สาวๆ ลงมาอาบน้ำตามชายตลิ่ง รายหนึ่งนั่งผ้าถุงลายเสือกระโจมอก เห็นแล้วนึกถึงแม่เสื้อสาวแห่งปากเลชันมาโดยพลัน...

เรือเทียบเข้าหมู่แพทางซ้ายมือ คิดว่าจะพักกันที่นี่ กลับเป็นว่าอ่องโมมาเก็บเงินค่าสินค้ำที่ขนมาให้ควรวก่อน แถมยังฝากเจ้าของแพแล่นหวายอีกด้วย พอเรือออกตัวทำนนวนินปั่นเสียดาย บอกว่าแพนี้กว้างขวางสะอาดสะอาด น้ำท่าตรงนี้ก็โลดดี น่าจะพักกันแต่เนิ่นๆ แต่ว่าการมาบนดอนนี้ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว เพราะนายท้ายจอมดีเดือดพาเรือวิ่งน้ำบานไปด้วยความเร็วสูง...

นั่งเรือตั้งแต่เช้าจรดค่ำ

สองฝั่งเป็นตงหวายรกทึบ ซุยยอดสลอนเห็นแล้วน้ำเกือบมาผัด หรือดมจิมน้ำพริก เที้ยยนกเขาเลี้ยงตัวอยู่กลางอากาศ เติริ่มพุงลง จับเหยื่อมือค้ำ เถาพีกข้าวทอดตัวระโยงระยางอยู่บนต้นไม้ใหญ่ ลูกสีแดง ที่มีหนามคล้ายทุเรียนขนาดเล็กแฝงใบให้เห็นแค่ซีกเดียว นกยางเป็ย คู่หนึ่งเกาะอยู่ชิดชายน้ำ อ่องโมเบียดเรือเข้าไปแกล่งตะเพิดไล่ มันทำท่า ผวาแล้วเกาะอยู่ที่เดิม จ้างก็ไม่หนี อี...อี..!

เรือลาดตระเวนของทหารแล่นสวนมา ทหารเพียงทั้งลำ คงจะไป พักกันที่ด้านซึ่งเราผ่านมา หมอกบางๆ เริ่มก่อตัวขึ้นเหนือผิวน้ำ พอเรือพ้น คุ่งน้ำ ป่าหมากป่ามะพร้าวก็โผล่ให้เห็น ท่านนาวินบอกว่าตรงนี่คือบ้าน ดงใหญ่ ทำไร่อ้อยกันเป็นอาชีพ ปีที่แล้วบ้านนี้บ้านเดียวทำน้ำตาลอ้อยได้ เกือบ ๑,๐๐๐ ชั่ง (ซึ่งละ ๓ ปอนด์) ไล่ทองอร่ามกันไปทั้งหมู่บ้านเลย...

เรือสะดุดตบลงอีกครั้ง คราวนี้เกิดจากน้ำมันหมด แต่เอาแกลลอน สำรองมาวางเสียบสายน้ำมันลงไปก็เรียบร้อย เล่นกันง่าย ๆ แบบนี้ ถ้าเจอ ขี้นุหรือเข้าวันไหน เป็นได้เล่นบทหนุ่มนางแผลงกักกันบ้าง พระที่มาด้วยขอ ลงไปปัสสาวะบนสันทรายกลางน้ำ อาตมาฉวยโอกาสตามลงไปบ้าง จงฉี ฉะเมื่อท่านมีโอกาส แถมบิตตัวไล่ความเมื่อชบ จนกระดุกล้นกรอบแกรบ ไปทั้งตัว

ผ่านฝูงแพะที่ส่งมากินน้ำก่อนกลับคอก แผลงชีปะขาวตกเกลื่อน ลำน้ำช่วงนี้ ปลาคงกินกันเบือแล้วเบืออีก นำแปลกที่หมู่บ้านนี้ก็เรียกชื่อว่า บ้านชยุปู้ฮัด (แผลงสาบทอง) ซึ่งหมายถึงชีปะขาวนี่เอง อ่องโมवादเรือ เข้าเทียบแพ บอกกับทุกคนว่าพักกันที่นี้แหละ มีเรือมาพักอยู่ก่อนแล้ว สามลำ คนแน่นไปหมด เจ้าของแพกำลังตักอาหารแจกมือเป็นระวีง คน มากแบบนี่คงกำไรหลายตั้งค์...

เพิ่งรู้ว่านายท้ายของเราพาเมียมาด้วย ก็คือสาวที่นั่งเป็น แม่ย่านางที่หัวเรือนั่นแหละ แต่ตอนนี้แม่ย่านางหน้าหงิกเป็นม้าหมากรุก เพราะเจ้าหัวตัวดีพอดมาสองมือแล้ว เลี้ยงเมียแบบนี้ประหยัดดีเหมือนกัน เล่นมือเดียวตอนเย็นเป็นอันจบ แต่คนออกมาทั้งวันนี่มันกินน้ำดูชมเขียวละ อาตมากับท่านนาวินแบกยามเดินแยกจากแพที่พลุกพล่าน ไปยังแพ ที่พึ่งไปเกือบครึ่งแพบไม่มีหลังคา มันว่างดีไม่มีใครมาแย่ง...

เดินแบบระมัดระวังสุดขีด แพที่เขากังแล้วแบบนี้มันหุไปซะทุกจุด ผิดที่ผิดทางนิดเดียวเป็นหักกรือบทันที เลือกจนได้ที่เหมาะสมกับตนเอง จัดเอาผ้าพลาสติกมาปูเป็นที่นอน ท่านนาวินแบกกลตมาด้วยจัดการเขวน กับชื้อ แล้วปล้ำกับมุ้งกลตที่ไสยากอยู่สักหน่อย เพราะลมแม่น้ำที่แรง

เอาเรื่อง คอยตีจนเกือบจะใส่มุ่งกลดไม่สำเร็จ อาตมาที่ถนัดในการคลุมโปงไม่ต้องเดือดร้อนไปกับท่านด้วย...

จัดการเช็ดเนื้อเช็ดตัวซะหน่อย จะหมกไม่แตะน้ำเลยก็เกรงใจตัวเอง เรายังทน همینตัวเองไม่ไหว ขึ้นไปนั่งร่วมกับเขาอาจจะถูกถีบลงน้ำไม่รู้ตัว จากนั้นเอาไฟฉายมาวางพร้อมไว้ข้างตัว สวดมนต์แผ่เมตตาแก่สรรพสัตว์ แล้วเอาจีวรตีโปงหนึ่ยุงที่เริ่มมากขึ้น ส่งใจไปกราบพระบนนิพพาน ภาวนาไม่กี่ทีก็หลับไปในเวลาอันรวดเร็ว...

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

ตื่นขึ้นมามีเสียงน้ำไหล ดูนานาฬิกาเห็นเป็นเวลาเที่ยงคืนพอดี นาฬิกาเรือนนี้เหมาะกับคนแก่อย่างอาตมา มาก มันฟังหลอดบรรจุกโอโซโทปของไอโครเจน เปล่งแสงสว่างออกมามากน้อยตามความเข้มของแสง ยิ่งมืดก็ยิ่งสว่าง เที่ยงคืนแบบนี้มันสว่างทะเลจิวรี่เลยละ..!

นั่งภาวนาจนดีสี กาลังใจของเราเริ่มขึ้นเมื่อก่อน ถ้าประมาทไม่หมั่นภาวนาทรงระดับเอาไว้ เกิดกิเลสมันตึกลงชวนลึกลงไปมีเมียมันจะยุ่งกันใหญ่

เลิกจากภาวนาไปล้างหน้าเช็ดตัว แล้วครองผ้าสวดมนต์ทำวัตรไปตามปกติ ท่านนาวินที่ตื่นเพราะเสียงเดินของอาตมา จัดการล้างหน้าและทำวัตรบ้าง...

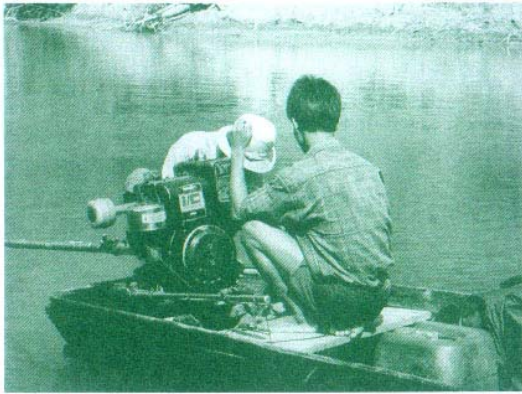
ดีห้าครั้ง เณรมาตามไปฉันทเข้า เขาคิดคำอาหารพระรูปละ ๒๐๐ จิต เณร ๑๕๐ จิต เณรเล็กๆ ก็ไม่ว่ากันหรอก นี่เณรโจ่งตัวเกือบเท่าพระฉันมากกว่าอาตมาซักสามเท่าได้มั้ง ? แต่ในเมื่อเขาคิดตามธรรมเนียมแบบนี้ จำเราต้องยอมเสียเปรียบเณรไปก่อน...

บรรยากาศยามเช้ามีด หมอกมัวไปทั้งแม่น้ำ

หกโมงเช้าออกเรือ หมอกหนามองแทบไม่เห็นทาง ริ่งฝ่ำละอองหมอกจนจิวรี่เปียกชื้นไปทั้งผืน น้ำกำลังขึ้นทำให้เรือของเรากลายเป็นวังทวนน้ำ วัดหนองบัวอยู่ใกล้ปากอ่าวเกาะตะมะ น้ำดอนปลายของแม่น้ำอัตรานนี้เลยพลอยขึ้นลงตามน้ำทะเลไปด้วย...

อ่องโมหยุดเรือกระทันหัน นึกว่ามีตานทหาร กลายเป็นว่าน้ำไม่ผ่านเครื่อง ต้องแก้ไขกันยกใหญ่กว่าจะไปได้เหมือนเดิม แต่คราวนี้ไปข้ามาก คงจะรอดูว่ามีอะไรเสียหายอีกหรือเปล่า ไปได้ไม่นานก็หยุดอีกครั้ง คราวนี้ปล้ำถอดหัวเทียนเป็นการใหญ่ บรรดาสาว ๆ จึงได้โอกาส ขึ้นฝั่งไปหาที่เด็ดดอกไม้กันบ้าง...

ไฟดับ..น้ำมันซื้อต..ต้องซ่อมกันสุดลตุ..!

เมียของอ่องไม่ไปเช่าซื้ออะไรก็ไม่วู้ นายท้ายก็ไม่ไหนเอ็ดอะไรเมียชะยกใหญ่ ท่านานวินหัวเราะพลางบอกว่า เมียอ่องไม่จะไปเด็ดดอกไม้ชวนผัวไปเป็นเพื่อน เพราะนอกจากจะยังไม่สว่างตีห้าหมอกยังลงจนป่ามืดไปหมด นายท้ายแกไล่ให้ไปเองซิไวยเสียเวลาแก่เครื่องเรือ..!

มีขบวนเรือวิ่งสวนมาหลายลำ คนลีนค้ำมาเพียบ คงจะไปของโส่งทั้งนั้น ดูจากความเร็วแล้วไม่แคล้วต้องค้ำกลางทางอีกคีน เมื่อสาว ๆ กลับมาครบ เรือของเรา ก็ต้องไป แสงแดดไล่หมอกจางหายไปตามเวลาที่สายขึ้น แต่ดวงตะวันยังไม่สามารถทะลุหมอกออกมาได้ กิติไปอย่างช่วยให้ไม่ร้อนมาก...

มีทหารโบกมือเรียกอยู่บนตลิ่ง ไม่ใช่ด่านตรวจหรอก เขาขออาศัยเรือไปเมืองเวสาลี อาตมาซีก็เลยมีปัญหากับพวกทหาร จึงภาวนาคาถาควาดป่าหิมพานต์ข่มเอาไว้ก่อน แต่กำลังใจแรงไปหรืออย่างไรก็ไม่รู้พอดี จังหวะเขาก็ก้าวลงเรือด้วย เลयर่วงโครมลงมานับถักอาตมาพอดี..!

ถ้าเป็นสาว ๆ ร่วงลงมานับถักจะไม่ว่าซักคำ นี่ดันเป็นทหารตัวเล็กกว่าควายนิดเดียว เล่นเอาอาตมาจุกแอดไปเลย แต่ก็ได้ผลตามที่ต้องการ เพราะพี่ทหารแกอายุพระะ จึงนั่งเจียบไม่ยอมแม้แต่จะหันมาดู นอกจากนาน ๆ จะควักบุหรี่ยื่นมาสูบ แล้วพ่นควันมาเผื่อแผ่แก่อาตมาซะเต็มที่..

อาตมานั่งยิ้มทั้งกายยิ้มทั้งใจ ไม่ได้วิตกทุกซ่ออะไรเลยจิตใจสงบเยือกเย็นมาก ไม่ได้เห็นเขาเป็นศัตรูแม้แต่หย้อย นอกจากเป็นเพื่อนร่วมทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตาย เช่นเดียวกับกับฝูงวัวที่ลึงกินน้ำ ฝูงนกยางโทนน้อยที่บินเรียงแถวออกหากิน รวมทั้งคนตกกุ้งและยกยอที่อยู่บนชายฝั่งตลอดสองข้างลำน้ำ...

แดดมัวเหมือนไม่เต็มใจขึ้น อาตมาหีบแกลลอนผ่าครึ่งขึ้นมาวิดน้ำในเรือ สองฝั่งตรงนี้เป็นหมู่บ้านติดต่อกันไปเป็นแนวยาว ท่านานวินบอกว่า เป็นบ้านเยนแลเก่าและบ้านเยนแลใหม่ คนแถวนี้พอพูดไทยได้มีสวนผักที่ริมตลิ่งเป็นระยะไป ต้องसानไม่ไผ่ล้อมรั้วกันหัวกินผักด้วย...

ช่วงถัดมาดวงอาทิตย์อยู่ทางขวามือตลอด แปลว่าเรากำลังขึ้นเหนือกันอย่างจริงจังซะที เมืองจะอินอยู่ตรงกับแม่สอดของไทย แต่จากแม่สอดต้องนั่งรถสองแถวไปสองวันจึงจะถึง มีเรือของคณะละครพม่าสวนไป ๔-๕ ลำ คนมีคางไปเล่นที่ตำนแจตยี่สามองค์ แม้จะไกลและเดินทางลำบากขนาดนั้น ขอให้เงินจ้างเถอะ ไปทั้งนั้นแหละ...

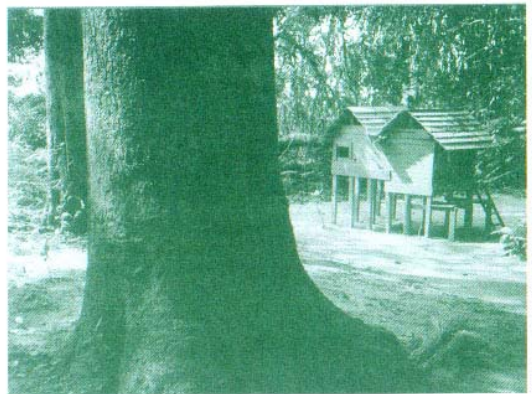
แปดโมงครึ่งเรือแหม่เรือแพที่เป็นด้านทหารกระเหรี่ยง ไล่ลูกทหารตัวน้อยถือคาร์บินพื้นฐานชะด้วย ดูหน้าตาแล้วสงสารแกจ้ง ตัวสูงกว่าป็นนิดเดียวเท่านั้น นายท้ายจ่ายค่านักเลงแล้วไปต่อ ประมาณเก้าโมง เข้ามาถึง บ้านเวสาลี (เวสาลี) ตรงนี้มีตำมมอญอยู่บนแพเช่นกัน...

ถ้าขึ้นบกตรงนี้ต้องนั่งเกวียนไป คำๆ ก็จะไปถึงบ้านหนองบัว ท่านนาวินว่าอย่างนั้น พวกเราแหกกันขึ้นไปบนแพ นายด่านแกกำลังขายหอยอย่างชะม๊กเข้มนั้น แทบไม่สนใจกับอ้อมโมที่ไปจ่ายค่าผ่านทางเอาเลย ข้าเปิดได้รับแทงถึงสองโต๊ะ ของเจ้ามือคนละคราย สงสัยรายได้ดี เพราะลูกค้ำแน่นครี๊ดไปหมด...

ใครทิวเข็ญรับประทานได้ ใครปวดหนักปวดเบา ก็เข็ญปลดทุกซึกันตามสบาย นายท้ายของเราวันนี้ไม่ยกให้เมื่อยอด เห็นไปเปิบข้าวกันด้อยๆ ตรงนี้เป็นจุดพักก่อนถึงเมืองจะอิน บนแพจึงอุดมสมบูรณ์ไปด้วยของกินของใช้ เหล้าอันกึ่งเรียงเป็นดับเลย...

หมดฐานะแล้วเดินทางต่อไป อ้อมมาใหม่ ๆ ประกอบกับแดดเริ่มจัดทำให้ทุกคนหลับกันคอบคอบอ่อน แม่น้ำกว้างขึ้นเรื่อยๆ โชดหินที่เป็นอันตราขายแทบไม่มีให้เห็น สองฝั่งตลิ่งสูงล้วนมีต้นช้อย ต้นนิ้ว ต้นมะขามให้เห็นประปราย บางทีก็เป็นป่าหมากปามะพร้าวทั้งดง...

เห็นข้างหน้าเป็นต้นตาลคู่สองต้นอยู่ไกลลิบ เรือก็เครื่องดับเอาดีอู่ นายท้ายตัวแสบพาเรือชิดฝั่งเพื่อหลบแดด สาละวนกับเครื่องเรือพลาบบอกกับผู้โดยสารว่า ข้างบนมีศาลเทพารักษ์ศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ทุกคนขึ้นไปไหว้หน่อย ไม่เช่นนั้นจะไปต่อไม่ได้วะ...ปานจะนี้เขี้ยวหรือคุณพี่..? นักเลงโตะกินไปแล้วมั้ง..?

ต้นมะม่วงจอมอิทธิฤทธิ์ ถูกเลื่อยขาดแล้วยังไม่ยอมล้ม

ขึ้นไปแล้วต้องยอมรับว่าท่านซึ้งจริงอย่างเขาวัว ที่ข้างศาลเป็นต้นมะม่วงโตเป็นโอบ ที่น่าทึ่งคือถูกเลื่อยขาดแล้วไม่ยอมล้ม กลับประสานกันดีเหมือนเดิม เหลือแต่รอยเลื่อยไว้ให้ดูต่างหน้า ถ้าเอาตมาเป็นคนเลื่อยคงชนหัวลูกเตไปเหมือนกัน กำหนดจิตอุทิศส่วนกุศลแก่ท่านและบริวารทั้งหลาย...

เสียงเครื่องเรือติดกระหึ่มทันใจ แหม...เอาเรือมาจอดเพื่อขอส่วนกุศลโดยเฉพาะเลยนะ ไหนๆ ก็มาแล้วอย่าเสียเที่ยวเปล่า ขอฉีรดเป็นที่ระลึกหน่อยเถอะ อี..อี...เสร็จจากธุระส่วนตัวแล้วรีบฝนลงเรือ เตียวท่านเปลี่ยนใจไม่ให้ไปต่อมันจะยุ่ง แดดยิ่งร้อนๆ อยู่ด้วย...

รถสองแถววิ่งระหว่างเมืองจะอิน - บ้านสองแคว

แพซุงมากมายเป็นแถวยาว พวกนี้ขายที่เวลาสี่ไม้ได้ ต้องล่องต่อไปถึงจะอินหรือมะละหม่ง บางทีก็มีนายทุนรวบรวมซื้อไว้แล้วล่องไปขายถึงเมืองจัมมะฮอนโน่น...เรือฝ่าเปลวแดดร้อนฉ่ำเข้าเทียบท่าที่เมืองจะอิน ตอนเพลพอดี เด็กรวยรุ่นตัวดำๆ ภูกันลงมาแย่งกันแบกของอุดลุด...

เอาของขึ้นรถสองแถวที่จอดรออยู่ในท่า ท่านหาวันควักยามให้ค่าแรงเตี้ยๆ คนละนิดคนละหน่อย พวกเขาทำงานที่เหมือนกับทำฟรี เจอคนใจดีหรือมีของมากก็ได้สตางค์ เจอคนขงน้อยเขาแบกเองได้แล้ว ดันไปคว่าของเขามากก็เหนื่อยฟรีไป แต่ก็ไม่เห็นพวกเขาจะว่าอะไร นอกจากถือว่าเป็นการทำบุญ...

จะอินเป็นเมืองข้าราชการ คนของเมืองนี้เจ็ดสิบห้าเปอร์เซ็นต์ เป็นข้าราชการ คล้ายกับเมืองเมย์เมี้ยว ดูบ้านเรือนที่ทางการทำให้แล้วมันซิมๆ โทมๆ บอกไม่ถูก ไม่เห็นจะมีชีวิตชีวาแบบเมย์เมี้ยวเลย ใครถูกย้ายมาคงแทบร้องไห้ เหมือนกับสมัยก่อนเมืองไทยเราถูกย้ายไปแม่ฮ่องสอนอย่างไรอย่างนั้น...

ท่านหาวันพาเข้าร้านอาหารอิสลาม ที่ทราบเพราะเขาเขียนเลข ๙๙๖ เป็นสัญลักษณ์เอาไว้ ตัวเลขนี้รวมกันแล้วได้ ๒๑ คือพวกเขามีความตั้งใจว่า ภายในศตวรรษที่ ๒๑ ศาสนาอิสลามจะต้องครอบครองประเทศพม่าให้ได้ แต่ต้นกำหนดเป็นคริสต์ศตวรรษ ดูแล้วเป็นงระ...?

ทิ้งหนักเข้าไปอีกคือ อาบังกายอาหารมาประเคนอย่างคล่องแคล่ว ถูกต้องตามพระวินัยชะด้วย ท่านหาวันต้องเฉลยว่าพม่ามีพระมาก ถ้าเล่นตัววังเกียจพระก็ไม่ต้องทำมาหากินกันละ ในเมื่ออยู่กับพระค้าขายกับพระจนชิน แกจึงคล่องตัวไปโดยอัตโนมัติ เรียกว่าเก่งเพราะสถานการณ์บังคับ อี...อี...

อาหารมีแกงมัสมั่นกุ้ง แกงมัสมั่นไก่ ตามแบบฉบับของพม่าคือ มีแต่เครื่องเทศและน้ำมัน อีกอย่างหนึ่งเป็นฝักเพกาดอง หั่นมาเป็นชิ้นโตๆ จิ้มกับพริกเผาที่ตำกับเกลือ ฉันทันเสร็จจ่ายค่าอาหารไป ๑๘๐ จี๊ด ค่าเรือท่านหาวันแอบจ่ายไป ๓,๐๐๐ จี๊ด ส่งคืนให้ก็ไม่ยอมรับ

มานั่งรอรถที่ยังไม่ยอมออกซึกก็ ท่านหาวันเสียเงินอีกจนได้ ท่านซื้อน้ำอุนกับน้ำสตอเบอร์รี่มาอย่างละลิตร เป็นน้ำหวานเข้มข้นต้องผสมน้ำสีเท่าจึงดื่มได้ บอกว่าลิตรละ ๓๘๐ จี๊ด ได้เงินทอนมาเป็นธนบัตรเก่าๆ ใบเบ้อเริ่มทั้งนั้น นับกันมือเป็นระวิง...

กระโถนช่างอรรมาสิน

รตออกแล้ว แต่ไม่ได้ไปตามทางที่ตรงไปสองแคว หากวิ่งวนไปในตัวเมือง มุดซอกเล็กซอกน้อยจนเวียนหัว มาโผล่ยังที่ทำการเกษตรจังหวัดจะอิน ที่ทราบเพราะมีป้ายภาษาปะกิดอยู่ด้วย โซเฟอร์เขามารับผู้โดยสารที่สั่งเอาไว้ แต่คุณท่านเห็นพระยัดเบาะหน้าไปหมดแล้ว เลยขอไปคันหลังแทน...

ไม่ไปก็ไม่วะ...เจ้าของรถพารถไปตามทางลูกรัง มาจอดให้ด้านตำรวจที่ซุกตัวอยู่กลางดงยางพาราตรวจ หยอกล้อกับตำรวจที่คงเป็นเพื่อนกันอย่างสนุก แคมเปญุ่ให้ไปอีกตั้งครึ่งซอก ดังนั้น รถของเราจึงไปได้ฉิว ขณะที่คันอื่นซึ่งตามหลังมาจอดติดกันเป็นแพ...

เส้นทางจะอิน - สองแคว สภาพถนนดีมาก ๆ

๓๑

กระโถนช่างอรรมาสิน

สะพานข้ามห้วยที่ถูกทหารกะเหรี่ยงคริสต์ระเบิดขาด

ถนนลูกรังผ่านกลางนา มีบ้านคนเป็นระยะไป ฝุ่นฟุ้งตลบอบอวล มีน้ำล๊ะ...คุณเกษตรจังหวัดแกถึงไม่ยอมมาด้วย มาถึงสะพานข้ามห้วยที่กว้างเกือบสิบเมตร ที่เพิ่งถูกทหารกะเหรี่ยงคริสต์วางระเบิดพังยับเยิน เขาทำสะพานไม่ให้ข้ามชั่วคราว แต่ผู้โดยสารต้องลงเดิน เพราะสะพานจับน้ำหนักไม่ไหว...

ทางสายนี้เตาะไปตามแม่น้ำอัตรานั่นเอง และเป็นสายที่ทหารกะเหรี่ยงมักจะออกปล้นกันเป็นประจำ บางรายไม่รู้จักภูมิประเทศ ปล้นเสร็จทะเรือทะเรือออกไปทางชาย ตัดเหรงกัอยู่ริมแม่น้ำ เขาก็ได้ก็ติดคุกหัวโตไป หวังว่าครั้งนี่คงไม่มีใครคิดปล้นกลางแดดหรอกนะ...

๓๒

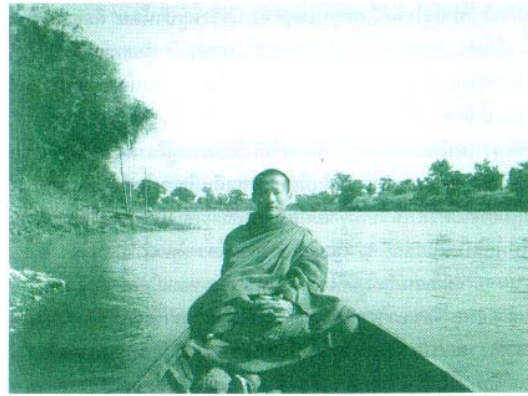
รกรังเข้าไปกลางหมู่บ้านใหญ่หลายร้อยหลังคาเรือน ชาวบ้านที่นี้พูดไทยได้แทบทุกคน ชื่อว่าบ้านสามพระยา พม่าเรียกบ้านตำมะยา (มะนาว) มีญาติโยมที่รู้จักท่านาวินร้องทักทายมาหลายคน ภาษาของเขาเป็นภาษาไทยเก่ามาก คงเป็นเพราะไม่มีการพัฒนาแบบของไทย แต่อาตมาก็เข้าใจทุกคำ...

ผ่านด่านตรวจทหารที่ตั้งอยู่กลางหมู่บ้าน นักเรียนรอบเช้าเล็กเรียนพอดี สีเขียวสีขาวเต็มไปหมด มีนักเรียนหญิงสองคนขึ้นรถมาด้วย ตอนขึ้นยังเป็นเสื้อสีขาวอยู่ ตอนลงใส่เสื้อสีน้ำตาลตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ กลับถึงบ้านถ้าไม่รีบซักมีหวังได้เสื้อสีตุ๋นๆ ใส่ไปโรงเรียนแน่ๆ..!

ระยะทางจากเมืองจะอินถึงบ้านสองแควแค่ ๑๘ ไมล์ แต่รกรังเป็นชั่วโมง อาตมากับท่านาวินลงหน้าโรงเรียนบ้านสองแคว เพราะไม่อยากไปยุ่งกับการตรวจที่ท่ารถอีกครั้ง บริเวณโรงเรียนเป็นที่ลุ่มต่ำมาก ท่านาวินบอกว่าหน้านักเรียนต้องเรียนกันบนถนน..!

ข้ามสะพานที่มีโยมสร้างถวายครูบาญาณ พระอาจารย์ใหญ่แห่งบ้านสองแคว เขาทำข้ามถนนผ่านตลาดเข้าไปถึงวัดมณีเลยที่เดียว คุณโยมผู้ศรัทธามีชื่อว่า "ลินจง" เป็นคนบ้านสองแควนี่เอง ไปทำมาหากินที่เมืองไทยจนร่ำรวย กลับมาช่วยทำสะพานถวายวัดราคาตั้งหลักล้านจ้ะ..!

ครูบาญาณท่านไม่อยู่ อาตมาทั้งสองเดินย้อนกลับมาทางท่าน้ำ มีโยมผู้ชายกินหมากปากแดงตรงเข้ามาไหว้ท่านาวิน บอกว่าถ้าจะไปวัดหนองบัวให้รอสักครู เขาเอานาฬิกาข้อมือไว้ รอให้นาฬิกาเสร็จแล้วไปเรือของเขาก็ได้ พอกลับหลังไป ท่านเจ้าอาวาสบอกว่าเป็นผู้ช่วยครูใหญ่โรงเรียนบ้านหนองบัว...

นั่งเรือจากบ้านสองแควไปยังวัดหนองบัว

สั่งนำส้มยี่หื้อแฟนตาซีมานั่งฉนระหว่างรอนละขวด รากาขวดละ ๕๐ จิต เมื่อกัจ่ายค่ารถไปคนละ ๒๐๐ จิต ค่าของเขาไม่เก็บ...รอนบายสองครึ่ง คุณครูถึงมา พาอาตมาทั้งสองลงเรือลำเล็กที่ดูแล้วสภาพไม่น่าจะไปถึงปลายทางได้ แต่คุณครูเก่งสมกับเป็นแม่พิมพ์ พาไปถึงวัดหนองบัวจนได้ นับว่าทำหน้าที่เรือจ้างได้สมบูรณ์แบบ...

ท่านสุโกะเพื่อนซี้ของท่านชา (พระปรีชา จิรนาโค) มาช่วยแบกของขึ้นวัด ถ้ามเรื่องคำเรือ ผู้ช่วยครูใหญ่ไม่รับ เพราะมีพวกเราหรือไม่มี คุณครูก็ต้องกลับมาที่นี้อยู่แล้ว สมบายไปอีกครั้ง อาตมาตรงเข้าไปพักยังศาลาหอพระเลย ด้วยเคยมาคุ้นเคยที่อยู่แล้ว...

ท่านสุโกคะติกระบอกชาวบ้านว่า “ครอบครัวน้อย” คือท่านนาวินมาถึงแล้ว บรรดาชาวบ้านที่นำโดยลุงทองแดง มัคทายกของวัด มาถึงก็ตามหาครอบครัวใหญ่เมืองไทย ว่ามาด้วยหรือไม่ ? อาตมาเองเจอเหตุการณ์แบบนี้ มักจะ “หัวเราะมิได้ รำไห้มีออก” ทุกที...

หน้าตาท่าทางของอาตมา ไม่มีวีแววของผู้มีวิชา หรือว่ามีก็จนเป็นไปตามสำนวนกำลังภายในที่ว่า “สูงสุดคืนสู่สามัญ...เอ๊ย...สามัญ” ก็ไม่อาจจะทราบได้ ไปที่ไหนมักไม่มีใครเชื่อหน้าหน้า ต้องคบหาสมาคมกันไปพักหนึ่งนั่นแหละ กว่าเขาจะยอมรับว่ามีความสามารถจริงๆ...

ที่นี้ก็เช่นกัน ญาติโยมที่ไม่เคยพบอาตมาเมื่อครั้งก่อน มากทราบแล้วจึงเอาใจองเอา พวกเขาไม่เชื่อว่านี่แหละอาจารย์ของเจ้าอาวาสของพวกเขา และเป็นผู้ที่จะมาบูรณะวัดหนองบัวขึ้นมาใหม่ทั้งหมด อาตมาได้แต่ทักทายไปตามอัธยาศัย เดี่ยววัดเสร็จเขาก็เลิกสงสัยไปเองแหละ

พระพุทธไสยาสน์ในศาลาพระนอน วัดหนองบัว

ทักทายชาวบ้านทั่วถึงดีแล้ว อาตมาปล่อยให้ครอบครัวน้อยรับมือกับญาติโยมไป ตัวเองถือกล้องถ่ายรูปไปถ่ายอาคารสถานที่จนทั่ววัด ทุกหลังแทบหมดสภาพทั้งนั้น ต้องทำใหม่ทั้งหมดจริงๆ มีที่พอเป็นรูปเป็นร่างบ้างก็ศาลาพระนอนแห่งเดียว แต่เตียงเอนไปต้องยกหลังคาใหม่เช่นกัน...

คำนวณงบประมาณแล้ว ที่สำคัญคือศาลาหอพระ ตกประมาณสองล้านบาท โบสถ์คงอยู่ในราวหนึ่งล้านบาท วิหารพระเจ้าอีกหนึ่งล้านบาท สามที่นี้เสร็จอย่างอื่นก็เรื่องเล็กแล้ว อาตมาต้องหาเงินเป็นต้นทุนประมาณแสนห้าถึงสองแสนบาท ก็เริ่มลงมือบูรณะวัดหนองบัวได้

เสียงเพลงฉลองปราสาทจีนดังแว่วมาในหมู่บ้าน ขณะที่อาตมาไปสรงน้ำและซักผ้าที่ห้องน้ำใหม่ ห้องน้ำชุดนี้อาตมาถวายเงินท่านนาวินสร้างขึ้นใหม่ ครอบครัวของชาวบ้านทักเดินไปจนชาวบ้านบ่น เพราะพวกเขาใช้ชักโครกไม่เป็น อี...อี...

เอาผ้ากลับมาตาก พบพระหลวงตาคณะหนึ่งนั่งจ้องอาตมาอยู่ ท่านเพิ่งจะได้ลิบพรรษา แต่อาตมาก็ไหว้เอาไว้ก่อน ท่านชื่อ “หลวงตาอินพาน” เป็นอดีตเจ้าอาวาสที่นี่ แต่เป็นเพราะเจ้าอาวาสองค์ก่อนคือ “พระอาจารย์แสง” หนีไปอยู่วัดพระแท่นดงรังที่เมืองไทย...

เมื่อไม่มีสมภารเจ้าวัด ข้าไม่มีลูกวัดด้วย บรรดาญาติโยมก็หาผู้ที่จะมาบวชเป็นหลวงตาเฝ้าวัด ปรากฏว่าหลวงตาอินพานจับสลากได้ ต้องบวชเฝ้าวัดตามข้อตกลง แต่ท่านเล่นชนข้าวของเงินทองของวัดไปให้ลูกให้เมียทางบ้านซะนี่ จึงถูกชาวบ้านตั้งข้อรังเกียจ...

วัดที่ไม่มีลาภผลเหลือเฟืออะไร ข้าถูกชาวบ้านรังเกียจเข้าอีก ท่านก็อยู่ไม่ได้ พอพรรษาที่สาม ท่านจึงเฝ้าไปอยู่ที่ห้วยมาลัยฝั่งไทยบ้าง

พอดีกับชาวบ้านได้ข่าวว่าท่านาวินซึ่งเป็นลูกบ้านหนองบัว บวชอยู่ที่วัดหินแหลม อำเภอทองผาภูมิ จังหวัดกาญจนบุรี...

ทั้งหมดจึงอาราธนาครูบาน้อยของเขามาเป็นเจ้าอาวาสแทน เมื่อท่านาวินมาถึงก็ลงมือพัฒนาวัด โดยซ่อมแซมศาลาทำน้ำ ทำห้องน้ำ ห้องส้วมใหม่ ซ้ายยังซื้อเครื่องปั่นไฟมาใช้อีก แม้จะเป็นการสนับสนุนจากอาตมาเองก็ตาม แต่ความเชื่อในตัวเจ้าอาวาสใหม่ซ้ำห่มผ้าของเขาก็เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ...

เมื่อถึงหน้ากฐิน ชาวบ้านที่เชื่อแน่นว่าเงินของเขาเข้าวัดแล้วไม่สูญไปไหน จึงช่วยกันทำบุญมาเป็นเงินจำนวนมากพอที่หลวงตาอินพานจะนำสายหยก ประกอบกับชาวครูบาน้อยจะบูรณะวัดใหม่ทั้งหมด หลวงตาอินพานท่านจึงกลับมาบ้านหนองบัวอีกครั้ง เพื่อดูว่าจะมีช่องทางอะไรสำหรับท่านบ้าง..?

เห็นแนวความยุ่งยากมาถึงครูบาน้อยแล้วหรือยัง..? คนเคยอยู่ที่นี้พรรษามากกว่า อายุมากกว่า ถ้าท่านไม่คำนึงถึงผ้าเหลืองที่ห่มอยู่ เขาก็เลศชาวบ้านมาใช้ ท่านาวินคงต้องรับศึกหนักในระยะเวลาอันใกล้นี้ เป็นแน่แท้ แต่ถึงอย่างไรอาตมาก็เชื่อมือครูบาน้อยว่าเรื่องแค่นี้ท่านต้องรับมือไหว...

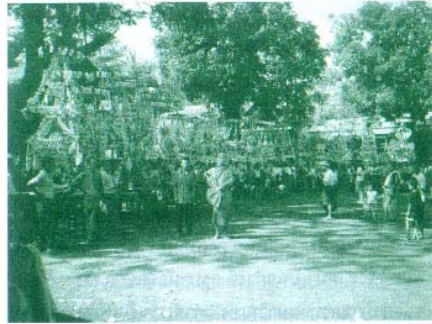
เสร็จจากการสนทนากับหลวงตาอินพาน จะเตรียมตัวทำวัตรเย็น เห็นท่านาวินกับพระเนรล่อมเครื่องปั่นไฟกันเป็นกลุ่ม ตามดูถึงรู้ว่าตอนท่านไปหาอาตมา ทางนี้เนรล่อมชะเครื่องไฟพังไปเรียบร้อยแล้วกว่าจะปล้ำติดได้ก็เลยเวลาทำวัตรไปมากโขทีเดียว...

๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐๐

หมอกกลางขามัวไปทั้งวัด อาตมาสงฆ์น้ำครองผ้าเสร็จ ท่านสุโกคะถึงได้ลุกขึ้นตีเกราะ นอกจากปลุกพระเนรเพื่อทำวัตรเช้าแล้ว ยังเป็นการปลุกชาวบ้านไปด้วย ถึงไม่ตื่นเพราะเสียงเกราะ ก็ต้องตื่นเพราะเสียงทำวัตรเข้าอยู่ดี เนื่องจากครูบาน้อยแก้หันลำโพงเข้าไปทางหมู่บ้านเลย..!

ชาวบ้านที่เป็นเวรส่งอาหารพระ ทอยยกันนำอาหารมาส่งที่วัด ที่นี้เขาจัดเวรเลี้ยงพระหมุนเวียนทั้งหมู่บ้าน วันละสิบห้าครอบครัว ทุกคนกลัวอาตมาฉ้อฉลอาหารของเขาไม่ได้ เป็นเพราะไม่เคยเห็นมาก่อน ว่าอาหารอะไรที่มนุษย์กลืนลงไปได้ อาตมาฉ้อฉลทั้งนั้น...

ชอบใจกล้วยของบ้านนี้เขา ขนาดเท่ากับกล้วยไข่ เปลือกคล้ายกล้วยน้ำว้า แต่รสชาติออกไปทางกล้วยหอม ไม่รู้ว่าเขาเรียกว่ากล้วยอะไร อาตมาเรียกเองว่า กล้วยหอมน้ำว้าไข่...!

งานฉลองปราสาทกฐินในหมู่บ้านหนองบัว

เดินตามเสียงฉลองปราสาทกรฐินเข้าไปในหมู่บ้าน คุรบาน้อยบรรยายให้ฟังว่า บ้านใครเป็นใคร รู้สึกว่าทั้งหมู่บ้านจะเกี่ยวดองเป็นเครือญาติกันหมด มาถึงลานกว้างกลางหมู่บ้าน มีต้นจามจุรีใหญ่ร่มครึ้ม ปราสาทกรฐินของชาวบ้านที่ประดับด้วยธนบัตรสารพัดราคา ตั้งเด่นอยู่หลายต้น...

ชาวบ้านหลายคนมาสนทนาด้วย บอกว่าปีนี้ลูกหลานกลับจากการทำงานในไทยมากหน่อย จึงมีผู้จองปราสาทกรฐินหลายต้น ตัวพวกเขาเองถ้าอยู่เฉพาะที่นี่ ทำมาหากินได้เท่าไร ต้องแบ่งให้ศึกให้เสียให้นายจนแทบไม่พอกินครบปี จะให้ช่วยบำรุงวัดวาให้สวยงามเหมือนบ้านอื่นจึงเป็นไปได้...

สรุปคือฝากภาระการบูรณะวัดหนองบัวให้แก่อาดมานั้นเอง คุรบาน้อยชี้ให้ดูต้นจามจุรีใหญ่ มีรอยฉีกของเปลือกแตกกระจายจากโคนถึงยอด บอกว่าเป็นปรากฏการณ์ที่ร้อยวันพันปีจะเกิดขึ้นสักที เรียกว่าดินผ่าฟ้า หรือชาวบ้านเขาเรียกกันว่าสุรสิงเทวดา

ปรกติแล้วปรากฏการณ์ผ่าฟ้า เป็นเพราะอีเลคตรอนในบรรยากาศรวมตัวกันมากพอ ก็จะวิ่งลงมาหาโปรตอนในพื้นที่ดิน แต่นี้เป็นตรงกันข้ามคือโปรตอนรวมตัวกันมากเข้า กลับเป็นฝ่ายวิ่งขึ้นไปหาอีเลคตรอนบนฟ้า ส่วนมากจะเกิดขึ้นในทะเล นี่เป็นครั้งแรกที่อาดมาได้ยินว่าเกิดขึ้นบนบก...

หนุ่มใหญ่ผิวคล้ำนายหนึ่งทักทายท่านานาวินอย่างสนิทสนม ช้าเคารพนบไหว้ออาดมาเป็นอย่างดี คุรบาน้อยแนะนำว่าแกชื่อ "ปะไล" เป็นลูกเขยของป้าของท่านานาวินเอง เท่ากับว่าเป็นพี่เขยของคุรบาน้อย นายปะไลคนนี้เขาระลึกชาติได้...

ปรากฏการณ์ดินผ่าฟ้า หรือสุรสิงเทวดา

ชาติก่อนแกเกิดอยู่บ้านป่าหวาย ซึ่งอยู่ไปทางท้ายบ้านหนองบัวนี้เอง รักใคร่ชอบพอกับป้าของคุรบาน้อย แต่ป้าแกไม่เล่นด้วย ฝ่ายนี้ถือคติถือเท่านั้นจึงจะครองโลก ตามเฝ้าเข้าเฝ้าเย็น คุดเป่าที่เด็ดแก้ปัญหาก็เจ็บขาดมาก นัดให้ไปพบกันในป่า ให้แฟนใหม่จำหมกป่าไปเลย..!

คิดว่าสาวให้ทำ กลับหลอกไปจำชะนี้ นายปะไลคงนอนตายตาไม่หลับ จึงมาเกิดใหม่อยู่บ้านหนองบัว ระลึกชาติได้แต่คราวนี้ฉลาดขึ้นไม่เอะอะให้ใครรู้ รอจนลูกสาวของป้า(พี่สาวท่านานาวิน) โตเป็นสาว ก็ส่งผู้ใหญ่ไปขอ ตกแต่งอยู่กับกันเรียบร้อยแล้ว ลูกเขยที่เด็ดจึงไปหาแม่ยายอดีตคนรัก ถามว่าจำแกได้ไหม..?

ไม่ถูกแม่ยายตีบนานับว่าบุญหัว แม่ยายที่โหดจ่าลูกเขยตัวเองไม่ได้ ปะไลจึงต้องทวนความเดิมให้ฟัง เล่นเอาแม่ยายเกือบลมจับ เรื่องนี้เป็นความลับที่รู้จักกันแค่สองคนผิวเมีย ถ้าไม่ใช่เพราะระลึกชาติได้จริงๆ ไม่มีทางที่จะมีใครมารู้เห็นได้เลย..!

ปะไลยิ้มฟันขาว เมื่อครุบาน้อยเปิดพุงแกให้อาตมาดูรอยแผลเป็นจากการถูกมัดแขงของชาติที่แล้วยังปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจน หนุมใหญ่บอกว่าได้เปิดเผยเรื่องราวกับคนรักเก่าก็สะใจพอแล้ว เพราะได้ลูกสาวมาเยี่ยมดีกว่าแม่แน่นอน จึงไม่คิดไม่แค่นอะไรอีก...

เท่านั้นยังไม่พอ นายคนนี้แกยังมีความสามารถคุยกับผีคุยกับเทวดาได้เป็นปกติ ตอนแรกแก้คตั่งกาวนา เห็นพระบัง เห็นฤๅษีบ้าง มาหาแต่ไม่สามารถติดต่อกับพูดคุยได้ มาตามวิธีการจากครุบาน้อย คราวนี้คล่องตัวขนาดพระเจ้าองค์ไหนดีไม่ได้ก็รู้หมด ใครแอบทำอะไรที่ไหนก็รู้..! แต่มันทำให้แกนิสัยไม่ดี เพราะดันเลือกไหว้พระสงฆ์เป็นบางรูปเท่านั้น...

คนที่มีความสามารถพิเศษมักมีทางเลือกอยู่สองทาง ถึงไม่เลือกมันก็ต้องเป็นอย่างนั้นคือ คนเชื่อถือว่าศักดิ์สิทธิ์ แห่กันไปหาจนไม่ได้พักผ่อนนอนหลับกันละ อีกอย่างคือ คนเขาไม่เชื่อและหาว่าบ้า นายปะไลแกเจออย่างหลังเข้า จึงถูกชาวบ้านเรียกว่า "ผีบ้า" ฮะ..ฮะ..ฮ่า..!

แยกทางกันตรงกลางหมู่บ้าน อาตมาทั้งสองกลับวัด ครุบาน้อยจัดการซ่อมเครื่องตัดหญ้า อยู่เมืองพม่าข้าวของทุกอย่างถ้าไม่ใช่หายากก็แพงขนาดหนัก ดังนั้น เก่งหรือไม่เก่งก็จำต้องซ่อมข้าวของเครื่องใช้เป็น นี่พระคุณท่านเล่นแกะสองเครื่องมาบูรณรวมเป็นของดีเครื่องเดียว บริษัทญี่ปุ่นน่าจะส่งคนมาดูงานที่นี่ จะได้เก่งแบบนี้บ้าง...

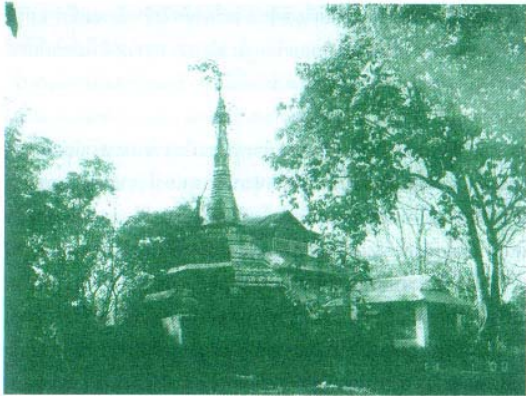
เห็นทุกอย่างไม่ว่าเครื่องเสียง เครื่องตัดหญ้า ล้วนแต่เก่าแก่รุ่นคุณปู่แก้ววังทั้งนั้น อาตมาบอกกับครุบาน้อยว่า คราวหน้าไปหาที่เกาะพระฤๅษี อาตมาจะถวายเครื่องเสียงยี่ห้อมารันซ์กับเครื่องตัดหญ้าของมิตซูบิชิให้จะได้ไม่ต้องมาใช้ที่ซ่อมที่แบบนี้ เห็นแล้วเหนื่อยแทนนะ..!

มีเสียงอะอะกันอยู่ที่ทำน้ำ สักครู่มีโยมวิ่งมาตามครุบาน้อยลงไปดู เห็นท่านสุโขคะกำลังบีบหัวใจหนุมน้อยคนหนึ่งอย่างตั้งอกตั้งใจ บอกว่านายนี้สลบอยู่ตั้งแต่เมื่อไรไม่มีใครรู้ มาเอาใจตรงที่เรียกแล้วแกยั้งนั่งคอพับคออ่อนอยู่ พอจับตัวเข้า ก็รูตลงไปกองกับพื้นเลย..!

อาตมาจับชีพจรดูเห็นเต้นเป็นปกติดี ครุบาน้อยบอกว่าให้หามไปไว้ที่บ้านก่อน หลังเพลจะตามไปช่วย อาตมาให้สงสัยเป็นกำลัง ช่วยคนแทนที่จะรีบช่วยตอนนี้ ดันไปรอจนหลังเพล แบบนั้นคงจะได้ช่วยบังสุกุลละมั้งพ่อคุณ..? ครุบาน้อยหัวเราะเฉยเสีย อาตมาจึงต้องปล่อยตามสบายของท่าน...

หลังเพลท่านนาวินเดินหาหญ้าขี้ดมอญ บอกว่าต้องเอาชนิดใบกลมเท่านั้น สำหรับคนที่เป็นลมชักสลับแบบนี้ ให้กลืนใจรูปโตใบมา ๑ กำมือ ขยี้กับน้ำหยอดหู จมูก ปาก และทาฝ่ามือฝ่าเท้า ถ้าไม่กินสามชั่วโมงรับรองว่าหายเป็นปกติทุกราย มีน้ำละ...ถึงทำเป็นไม่ทุกข์ไม่ร้อนอะไรเลย...

ได้ยามอีกหลายขนาน ใครเป็นโรคภัยอะไรตามนี้ไปรดทดลองดู ภูมิปัญญาชาวบ้านที่สั่งสมมาหลายชั่วอายุคน ถ้าไม่ตีจริงคงไม่มีเชื้อสายสืบมาถึงพวกเราเป็นแน่ บางอย่างชาวต่างชาติจดลิขสิทธิ์เอาของเราไปแบบหน้าด้านๆ จนเราต้องไปซื้อเขาแพงๆ อย่างน่าเจ็บใจ...

พระเจดีย์วัดหนองบัว สูงตั้ง ๙ ฟุตนะ..!

ยาแก้ความดันทั้งสูงและต่ำ กลั้นใจรอดใบปีบมา ๑ กำมือ ต้มกับพริกไทยเล็กน้อย ใส่เนื้อปลาตุ๋นบั้งหนัก ๑๐ บาท กินทุกวัน เป็นเวลาสองเดือน รับรองว่าหายขาด ตำรานี้่น่าอึ้ง ถ้าได้เสเดาน้ำปลาหวานและปลาตุ๋นบั้งมากินก่อน เหลือเนื้อปลาตุ๋นบั้งเท่าไร แล้วค่อยเอาไปต้มยา ฮิ..ฮิ..

ยาแก้โรคหัวใจ ใช้ห้าคั้นจากหอมแดง ๑ ช้อนโต๊ะ ผสมน้ำผึ้ง ๑ ช้อนโต๊ะ กินทุกวันเป็นเวลาสองเดือนเช่นกัน (ตำรานี้่น่าอึ้งจะร้อนในตายก่อน) หรือใช้น้ำมันทานตะวัน ๒ ช้อนโต๊ะ กินทุกวันเป็นเวลา ๒ เดือน ยานี้่น่าอึ้งไม่มันกินสองเดือนทั้งนั้นหว่า..?

ยาแก้หมาเลีย เอ๊ย...มาเลเรีย ใช้ใบกระเพรา ใบบัวบก พริกไทย น้ำหนักเท่ากัน (ถ้าเป็นมากล่อชะอย่างละต้นก็ได้) ตำคั้นเอาน้ำแยกไว้ตำกากยาต่อไปจนละเอียด เอาน้ำล้างผสมปั้นเป็นลูกกลอนขนาดเท่านิ้วก้อย ตากแห้ง กินสองเวลาเช้า-เย็น ครั้งละสามเม็ด...

ถ้าใช้ใบมะรุมสดตำกับเกลือเล็กน้อย คั้นเอาน้ำมาหยอดตา ให้นำตาไหล จะหายเร็วขึ้น ครอบาน้อยแก้ย่ำว่า ใช้ทุกชนิดถ้าหยอดด้วย ยานี้่น่าอึ้งตาไหล จะหายเร็วขึ้นทั้งนั้น คงเป็นเพราะทนแสบตาไม่ไหว ไม่หายก็ต้องรีบหายกินละ ปิดโซ...แค่เกลืออย่างเดียวก็น่าจะแสบอยู่แล้ว...

ยาแก้ไอ เอาบอระเพ็ด เปลือกต้นกุ่ม ใบมะขามเปรี้ยว แต่ละชนิดแยกตำ คั้นน้ำทิ้ง เอากากยาไปตากแห้ง แล้วนำผงยาแต่ละชนิดน้ำหนักเท่า ๆ กัน มาผสมกันเข้ากินครั้งละช้อนชาเวลาไอ ใครเป็นโรคไอเรื้อรังทดลองดูได้ ถ้าไม่หายก็ตายแล

ยาแก้ความดันสูงทุ้งสูง เอ๊ย...แก้ความดันสูงอย่างเดียว ใช้ฝักอ่อนมะขามเปรี้ยว(ส้มมะขาม) กินสด ๆ วันละ ๒-๓ ฝักทุกวัน จะช่วยแก้ความดันสูงได้ มั่วแต่ซักถามรายละเอียดของยาแต่ละตำรา เล่นเอาได้เวลาท้าวตรีเ็นพอดี ตกลงว่าได้นอนแต่หัวค่ำอีกวัน...

๑๑๑๑๑๑๑๑๑๑

เสียงหนูตะถันกุกกักอยู่ในตู้เก็บใบลานสำหรับเทคนิกกลายเป็นเสียงปลุกอาตมาขึ้นมาตั้งแต่ยังไม่ทันตีสองตี เปิดตู้หาเจ้าตัวต้นเหตุ มันมองตาใส่ทำหนวดยุกยิกอยู่กลางแสงไฟฉาย มีลูกอ่อนตัวแดง ๆ สามสี่ตัวดินกระแฉ่ว ๆ อยู่ในรัง รังของมันทำจากเศษกระดาษและเศษใบลานเทศน์ชะด้วย คายเมื่อไหร่มีหวังลงรกแน่เอ็งเอ๊ย..!

กระโถนข้างธรรมมาสน์

ไม่รู้จะจัดการกับมันอย่างไรดี นอกจากปล่อยเอาไว้อย่างนั้น คงต้องรอนจนกว่าลูกของมันจะโตพอหากินเองได้ แล้วจึงค่อยมาจับใส่กันอีกที ภาวนาจนได้ยินเสียงตีเกราะจึงลุกไปสร้งน้ำ กลับขึ้นมาครองผ้า รอนจนได้เวลาก็ทำวัตรเช้าพร้อมกันตามระเบียบ...

หลังทำวัตรนั่งคุยกับครูบาหน่อยรเวลาฉัน ท่านเห็นอาตมาเก็บข้าวของใส่ย่ามเรียบร้อยทุกครั้งหลังจากตื่นนอน อาตมาจึงอธิบายให้ทราบ ว่า หลวงพ่อวัดทำซุงท่านอบรมมาแบบนี้ ท่านให้ถือคประตู่ทุกครั้งทีออกจากห้อง หากพักรวมกับผู้อื่น ให้เก็บข้าวของให้เรียบร้อยและเอาย่ามติดตัวไปด้วย...

ท่านบอกว่าขโมยจะเอาของของเราต่อเมื่อมีโอกาส ถ้าประตูเปิดทิ้งไว้หรือวางข้าวของล่อตาล่อใจ เท่ากับเปิดโอกาสให้เขาทำความผิด เราต้องป้องกันเหตุที่จะเกิดขึ้น ไม่ใช่รอให้เกิดเหตุแล้วจึงค่อยไปแก้ไข ซึ่งบางทีก็ไม่ทันการณ์ หรือถึงทันก็เสียเวลาโดยใช่เหตุ...

ท่านนารินบอกว่า กล้องถ่ายรูปตัวเก่งของท่าน หายไปเมื่องานอุปสมบทหมู่ประจำปีที่ผ่านมา ใครเป็นผู้เอาไปก็พอรู้ แต่ในเมื่อเขาไม่ละอายชั่วกลัวบาป ก็ต้องปล่อยให้เขาต้องอาบัติปาราชิก ขาดจากความ เป็นพระไปเอง เพราะศีลระบุนเอาไว้ชัดเจนอยู่แล้ว

การตีความพระวินัยคือศีลของพระระหว่างพระไทย กับพม่า มีหลายข้อที่ลักลั่นกันจนน่าเป็นห่วง อย่างเช่นการขโมยของผู้อื่น ราคาตั้งแต่ห้ามาสขึ้นไปต้องอาบัติปาราชิก ของไทยตีความว่า ห้ามาสเท่ากับหนึ่งบาท แต่ของพม่าตีความว่า ห้ามาสเท่ากับทองคำน้ำหนักหนึ่งสลึง..!

๔๕

กระโถนข้างธรรมมาสน์

มาตราโบราณเทียบไว้ว่า ๕ เมล็ดข้าวเปลือกเท่ากับ ๑ กุญชา และ ๒ กุญชาเท่ากับ ๑ มาสก ดังนั้น ๕ มาสยก่อมเท่ากับ ๔๐ เมล็ด ข้าวเปลือก ของไทยตีราคาเท่ากับ ๑ บาท ดูจะราคาสูงไปนิด แต่พม่าเล่นเอา ๔๐ เมล็ดข้าวเปลือกไปซึ่งเทียบเท่ากับน้ำหนักทอง ๑ สลึง แพงหนักเข้าไปอีก...

หลังอาหารเข้าอาตมาคิดว่าสมุดไปเดินรอบวัด จัดการทำแผนที่ วัดหนองบัวแบบคร่าวๆ ว่าอาคารแต่ละหลังอยู่ตรงไหนบ้าง ขณะที่พระเถระช่วยกันจัดสถานที่พัก ที่นอน ที่ฉันอาหารของพระอาคันตุกะ ท่านนารินบอกว่านิมนต์มา ๓๐ วัด ไครๆ ก็รองานฐานวัดหนองบัว เพราะ ภายเงินมากกว่าวัดอื่น ตกลงว่ามาเพราะเงินใช่ไหม..? แอ...

โบสถ์อายุสี่ร้อยปีเศษของวัดหนองบัว เก่าจนหมดสภาพ (อ่านต่อฉบับหน้า)

๔๖

สนทนากับพระเล็ก สุธมมปญโญ
เดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๔(ต่อ)
ณ บ้านอนุสาวรีย์ฯ

ถาม :

ตอบ : สมัยก่อนหลวงพ่อกำหนดว่าท่านป่วยตลอด แต่พอถึงเวลา ท่าน
ลงรับแขกได้ ทำอะไรได้ ท่านบอกว่าพระช่วย เราก็คงไม่รู้ว่ามันเป็นยังไง?
ตอนนี้ชัดเลย เมื่อคืนนี้อดรุ่งไม่เป็นท่าเลย ตอนหนึ่งคุยกับโยมได้สบาย
แล้วเดี๋ยวคอยดูตอนเลิกงาน หงายแผ่สี่สสิ่ง เมื่อคืนมาลาเรียกมันทั้งขึ้นสมอง
ทั้งลงกระเพาะ นอนสั้นอยู่คนเดียว อาตมาเป็นคนปากหนัก บอกใครไม่
เป็นหรือก เพียงแต่บอกเขาว่ามันไม่ค่อยดีเหมือนจะเป็นลมแค่นั้นเอง
บอกมากทีเดียวเขาดกใจ พอตอนเข้ามาไม่มีแรงแม้แต่นั่ง นอนแผ่อยู่ตรง
นั้น พอโยมเริ่มมา อยู่ๆ มันก็มีแรงลุกขึ้นเฉยๆ เหมือนกับไม่เป็นอะไรเลย
อาการนี้เจอมาบ่อย พอท่านไปเสร็จ คราวนี้เหลือแต่กำลังของเราแล้วก็จะ
ซาบซึ้ง ดานี้ก็กินไปเหอะ มาลาเรียกนี่เขาเรียกว่าโรคพ้อตาหน้ำแม่ยาย
ซึ้ง คือเวลาเป็นขึ้นมาแม้แต่แรงจะหายใจมันยังไม่มิด แต่พอใช้มันถอยนี้
มันกินแหลกเลย คือตอนเป็นนี่กินอะไรไม่ได้เพราะมาลาเรียลงกระเพาะ
มันเอาเจียนหมด ร่างกายมันจะขาดอาหารเยอะ พอใช้เริ่มถอยเมื่อไร คราว
นี้มีเท่าไรมันก็กินหมด ประเภทส่งไปหม้อหนึ่งก็หมดหม้อหนึ่ง เขาเลย
เรียกใช้พ้อตาหน้ำแม่ยายซึ้ง ทำงานไม่ได้เอาแต่กินสะบั้นเลย ของอาตมา
นี้พยายามกลืนมันลงไป ร้อยยู่ถ้าไม่กิน มันจะไม่มิดแรง โดยเฉพาะถ้าเอาเจียน
ออกมาจะหมดแรงไปเลย อาตมาคิดว่าสมัยก่อนฝึกไว้เยอะ กล้ามเนื้อแข็งแรง
กว่าคนอื่นเขาหน่อย อันอยู่ เป็นคนเดียวที่หมอเขาไม่เชื่อว่าเป็นมาลาเรีย

ขนาดลงกระเพาะตรวจเจอเชื้อเห็นๆ แต่ไม่ยอมอ้วกกับใคร อันอยู่
พยายามกลืนมันไว้ ถ้าหากว่ายังจะทำงานก็จำเป็นที่จะต้องบังคับมันให้ได้
เมื่อวานมีโยมเขากาม ก็เลยบอกกับโยมเขาว่า จำไว้ว่า ร่างกายมันไม่ใช่
ของเรา เรายังบังคับมันอย่าให้มันบังคับเราป่วยหนักๆ มันคืออย่างมันรู้
ว่าใกล้ตาย สติสัมปชัญญะแหลกเลย ถ้าพลาดเดียวไปนิพพานไม่ได้
สติมันจะดี เลยเหมือนกับพวกชาติสัมชอบความเจ็บปวด ถึงเวลาเป็น
หนัก ๆ สติสัมปชัญญะมันดี กำลังที่เราฝึกไว้ทั้งหมดไม่ว่าจะเป็นทาน
ศีล ภาวนามันจะรวมตัวกัน เราจะรู้เลยว่าต้นทุนเรามีเท่าไร ? เพราะ
ฉะนั้นได้สำรวจต้นทุนบ่อยๆ ก็เข้าทำดีนะ แต่ถ้าหากว่าท่านไม่ไหวก็ไป
เหอะ เมื่อคืนอาตมาตั้งทำไปแล้ว ไม่ได้ไป ไม่ใช่ว่าไม่ยอมไป มีอยู่ครั้ง
หนึ่งขนาดตายไปแล้วนะ รู้เลยว่านี่ตาย แต่มันไม่ไปไหนเลย ตอนนั้นก็
เป็นหนักๆ ลักษณะอย่างนี้แหละ พอซัก ๕ หุ่ม รู้สึกว่ามีมือเท้ามันเย็นเข้าๆ
มันรวบเข้ามาตรงกลาง เราก็เสริ่งแน่นแล้วงานนี้ แสดงว่าเลือดลมมันไม่มี
แล้ว ความเย็นมันเข้ามาจนกระทั่งถึงหน้าอกนี้ พอเย็นจัดมันก็ประสาท
หลอนเหมือนยังกับว่าเราดกน้ำ พอความรู้สึกว่า ตัวเราจมอยู่ใต้น้ำ พอลง
บุ่มลงไปมันก็หยุดหายใจตอนนั้นล่ะ เพราะสังเกตตัวเองตลอด คืออยากจะ
รู้ว่ามันจะออกไปยังไร? อยากจะรู้ว่าออกแล้วมันจะไปไหนได้? ก็ตามดูมัน
ตลอด มันก็หยุดหายใจแล้วก็ค่อยๆ จมต่ำลงๆ จนกระทั่งถึงข้างล่าง
เหมือนกับหลังแตะพื้นใต้น้ำ แล้วมันก็ค่อยๆ ลอยกลับขึ้นมา พอรู้สึก
ตัวเองจุ่มก้นน้ำ ตัวมันกระตุกเขือกแล้วมันก็หายใจเอง ดูนาฬิกาตีห้ากว่า
ตอนเริ่มเป็นห้าทุ่มกว่าแป็บเดียวแค่นั้นเอง ยิ่งสมาธิตั้งลึกมากเท่าไร
เวลามันจะผ่านไปไม่รู้ตัว เคยตื่นขึ้นมาเวลาตีสอง ๕๕ นาที จะตื่นเวลานั้น

ประจำ สมัยก่อนจะจำกัตัวเองบังคับว่าต้องทำความดี ปกติก็จะตั้ง
นาฬิกาปลุกไว้ตีสาม แต่ตื่นขึ้นมาปิดนาฬิกาปลุกก่อนทุกที พอตื่นขึ้นมา
ดูนาฬิกา อ้อ...ตีสอง ๕๕ นาที เดียวต้องคาถาเงินล้านซักจบหนึ่งแล้วลุก
ไปล้างหน้าล้างตาเจริญกรรมฐาน ปรากฏว่าพอต้องคาถาเงินล้าน ๑ จบ
ลืมนาม่าฟ้าสว่างไว้ เพื่อนออกบิณฑบาตแล้ว คร่าวบาตรใส่เขาแทบไม่ทัน
จบเดียว ไม่ได้หลับนียันยัน สติรู้ตัวอยู่ตลอด แต่คราวนี้ว่า ถ้าสมาธิมันยิ่ง
ลึกมากเท่าไรเวลามันผ่านไปเราจะไม่รู้ตัว ผ่านไปเร็วมากเลย พอรุ่งขึ้น
ก็เอาใหม่ คราวนี้พยายามตั้งสติจับมันให้อยู่ว่ามันไปไต่ยังไป ปรากฏว่าวัน
รุ่งขึ้นได้ ๓ จบ เยอะขึ้นมาหน่อย บิณฑบาตเกือบไม่ทันเหมือนเดิม จะลอง
ดูบ้างมั๊ยวิธีแบบนี้ สนุกดีเหมือนกัน (หัวเราะ) รอดิตไปทำงานไม่ทันโดน
ไล่ออกอีก อันนั้นตั้งใจดูว่ามันตายแล้วมันจะไปไหน รู้แต่ว่าหมดลมไปเฉยๆ
จิตไม่ได้ออกจากร่าง มันอยู่ของมันนั่นแหละ คอยจ้องอยู่ทุกอิริยาบถเลย
อยากรู้ว่ามันจะขยับไปทำไหน ออกไปแล้วจะนึกถึงอะไรก่อน ไม่ได้กินมัน
หรือก มันขี้อายหรือไม่ว่าไม่รู้ ไปจ้องมันมากๆ มันเลยไม่ออก

ถาม :เวลามันผ่านไปนาน แล้วจริงๆ มัน..... ?
ตอบ : มันไม่ใช่ คือพอจิตลึกลง ทุกสิ่งทุกอย่างจะช้าโดยอัตโนมัติ แบบ
เดียวกับพระที่ท่านเข้านิโรธสมาบัติ จะผ่านระยะเวลาไป ๗ วัน ๑๕ วัน
มันเหมือนกับแป็บเดียว เพราะว่าอันนั้นถึงที่สุดจริงๆ นิโรธสมาบัติใคร
ได้มันโยมยิทธิทำได้ เอ้า ซักจะเกินไปแล้วมั้ง หลวงพ่อเคยสอนหรือเปล่า
ว่า นิโรธสมาบัติจำไว้ว่ามันเป็นการที่จิตไม่เอาร่างกายจริง ๆ คราว
นี้มันมีอาการอยู่ ๒ อย่าง อย่างแรกก็คือไปตั้งมันอยู่จุดเดียวที่
นิพพาน อย่างที่สองคือท่องเที่ยวไปในระหว่างภพต่าง ๆ มโนมยิทธิ

ทำได้แล้วมั๊ย ? แต่สำคัญอยู่ตรงจุดที่ว่านิโรธสมาบัตินี้จิตจะไม่เกาะ
ร่างกายเลย เพราะฉะนั้นก็แค่นิดเดียวแค่นั้นเอง พวกเราขอมู๋ๆ ไว้บ้างก็ดี
เมื่อปฏิบัติสมาธิภาวนาเกิดมันจะได้คล่องตัวหน่อย

หลวงพ่อบุญศรี เวลาไปกราบท่าน ท่านก็ เอ้อ! โน่นนะสังฆทาน เราก็บอกว่า
ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมมีเยอะ พอปฏิเสศครั้งที่ ๒ ท่านบอก จำไว้นะคุณ
ผู้ใหญ่ให้อะไรรับไปเหอะ เราจะเป็นคนน่ารักในสายตาของท่าน
ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาท่านบอกให้อะไรไหนหมด ผู้ใหญ่ให้ของเพราะท่านมี
เหลือเฟือแล้ว ของเราไปปฏิเสศประเภทผมพอแล้วผมไม่เอาก็ได้แล้ว
เดี๋ยวก็โดนข้อหาหมิ่นไส้ เพราะกำลังใจของแต่ละคนจะไม่เท่ากัน แต่ถ้าเรา
รับกระตือรือร้นรับ เห็นเป็นบุญคุณเลยที่ท่านให้มา เห็นความดีของท่าน
มันก็กลายเป็นว่าทำตัวน่ารักไป ท่านสอนเคล็ดลับของการอยู่ร่วมกับคน
อื่นไว้ จำไว้ ผู้ใหญ่ให้อะไรรับ อันนั้นมันเกิดจากประสบการณ์ชีวิต กว่า
จะผ่านมาถึงระดับนั้นได้ ต้องผ่านร้อนผ่านหนาวมามากหลาย ในเมื่อผ่าน
มาถึงขนาดนั้น ท่านจะรู้เลยว่าทำยังไงมันถึงจะเป็นที่พอใจคนอื่น

เมื่อช่วงเดือนที่ผ่านมาสอนพุทธประวัติ พระพุทธเจ้าท่านจุติจาก
สวรรค์ชั้นดุสิต เป็นสันตดุสิตเทพบุตร จุติสู่พระครรภ์ของพระนางสิริมหามายา
ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๘ อยู่ในท้องแม่ ๑๐ เดือนถ้วนๆ ไปคลอดเอา
วันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ ของปีถัดไป

ถาม : จากดาวดึงส์ ?
ตอบ : จากชั้นดุสิต สวรรค์ชั้นดุสิตเข้ายาก กตึกาเขาเยอะ อันดับแรก
ต้องเป็นพระโพธิสัตว์ บารมีเต็ม อันดับที่สอง ต้องเป็นพ่อแม่ของพระ

โพธิสัตว์ในชาติสุดท้าย ที่ท่านจะตรัสรู้บรรลุสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระ
พุทธเจ้า อันดับที่สาม ต้องเป็นพระอรียเจ้าตั้งแต่โสดาบันขึ้นไป เพราะ
ฉะนั้นชั้นนี้คุณสมบัติไม่ถึงไม่ได้อยู่ เมื่อท่านลงมา ในบาลีท่านใช้คำว่า อยู่
ถ่วงทศมาสต่างจากสัตว์เหล่าอื่น สัตว์อื่นอยู่ในครรภ์มารดาไม่ถึง ๑๐
เดือนบ้าง เกิน ๑๐ เดือนบ้าง แต่พระโพธิสัตว์ที่จะตรัสรู้เป็นพระพุทธรเจ้า
จะอยู่ ๑๐ เดือนถ้วนๆ ในระหว่างที่อยู่ในครรภ์ จะไม่ได้คลอดเหมือนทารก
ทั่วไป แต่จะอยู่ในที่แห่งสมาธิ ผู้เป็นมารดาสามารถเห็นได้ตลอดเวลา
เหมือนตั้งแก้วมณีอันใสที่ร้อยผ่านด้วยด้ายเหลือง แก้วใสๆ เอาด้ายเหลือง
ร้อยผ่านก็มองเห็นไข่มุก ? อันนั้นแม่มองเห็นอยู่ตลอด ลูกอยู่ในท้อง พอท่าน
คลอดออกมา ท่านเดินไป ๗ ก้าว ประภาสวजा ท่านบอกว่า อะหัง
อัคโคหะมัสมิ อะหัง เขฎฐิโหหะมัสมิ อะหัง เสฎฐิโหหะมัสมิ
ชาติหนัดภิกขิณี ปุณฺณิพพะโว เราเป็นผู้เจริญที่สุดในโลก เราเป็นผู้เจริญ
ที่สุดในโลก เราเป็นผู้ประเสริฐที่สุดในโลก ขึ้นชื่อว่ากำเนิดสำหรับ
เราต่อไปไม่มี เด็กพึ่งคลอด เดินได้ พุดได้ เป็นไปได้มั๊ย ? พระเขาถาม
ส่วนใหญ่เขาจะไปสงสัยตรงจุดนั้น พระพุทธรเจ้าท่านตรัสว่า สัตว์บางเหล่า
จุติมีรูตัว ลงสู่ครรภ์มารดาไม่รู้ตัว คลอดออกมาจึงรูตัว สัตว์บางเหล่า
ขณะจุติไม่รู้ตัว เข้าสู่ครรภ์มารดาแล้วรูตัว คลอดออกมาแล้วรูตัว
สัตว์บางเหล่าขณะจุติรูตัวอยู่ในครรภ์มารดาแล้วรูตัว คลอดออก
มารูตัวอยู่ ประเภทสุดท้ายนี้แหละ ทำอะไรอยู่รู้อยู่ พัฒนาการไม่ได้โดน
ขัดขวาง ออกมาก็เลยเดินได้พุดได้เลย เพราะท่านรู้อยู่ตลอด คราวนี้คน
สมัยหลังๆ ถ้าเขาไม่ได้ศึกษาตรงจุดนี้ละ เขาก็คิดว่าเวอร์ เกิดมาอะไร
พุดได้เดินได้เลย มันจะเอาพระพุทธรเจ้าที่สร้างบารมีมาอย่างน้อยสี่

อสงไขยกับแสนมหากัป ลงมาเท่ากับมนุษย์ทั้งหมดทั่วๆ ไป
คราวนี้มาพูดถึงเรื่องพระสิวลีต่อ ถ้าใครจิตใจ ตรงจุดที่ว่าท่าน
อยู่ในท้องแม่ ๗ ปี ๗ เดือน ๗ วัน คลอดออกมาอายุ ๗ ขวบกว่า ประเคน
ของพระได้เลย บวชวันนั้น เป็นพระอรหันต์วันนั้น ต้องไปดูประวัติคนอื่น
เขา เหล่าจ้อศาสดาของลัทธิเต๋า อยู่ในท้องแม่ ๘๐ ปี แม่ไม่มีการแก่เลยนะ
สาวพรึงอยู่ยัง งามอยู่อย่างนั้น และที่อัศจรรย์ที่สุดก็คือ แก่ท้องโดยที่ไม่มีแฟน
มาก่อนเลย ตัวอย่างของการท้องที่ผู้ชายผู้หญิงไม่ต้องอยู่ร่วมกัน มันมีอยู่ใน
สุวรรณสามชาดก ชาตินั้นผู้ที่เป็นพ่อแม่ของสุวรรณสามโพธิสัตว์
ต่างคนต่างบวช พระอินทร์ทราบวาระของท่านทั้งสองว่า นานไปตาจะ
บอดทั้งคู่ ถ้าไม่มีลูกดูแลจะลำบากมาก ก็เลยช่วยให้ดาบสิวลีตั้งท้อง
คืออาศัยกำลังของท่านช่วยให้ตั้งท้อง เลยกลายเป็นว่าท้องโดยที่ไม่ได้อยู่
เกี่ยวกับแฟนเหมือนกัน รายนี้ก็เหมือนกัน บุคคลที่จะเกิดมาเป็นศาสดา
ลัทธิใดลัทธิหนึ่ง จะมีข้ออัศจรรย์เป็นที่เชื่อถือของคนอื่นเขาตั้งแต่แรกแล้ว
ดังนั้นเหล่าจ้ออยู่ในท้องแม่ตลอด ๘๐ ปี เขาใช้คำว่า ขณะที่ เป็นฤๅษเณร
ในท้องก็มีความอบอุ่นเป็นปกติ ไม่รู้สึกถึงความหนาว ขณะที่ เป็นฤๅ
ษเณรในท้องก็เย็นสบาย คราวนี้วันที่ท่านจะคลอด ต้นไม้ใบหญ้าผลิดอก
ออกผลทั้งสวน แม่เห็นก็ลงไปเดินชมสวนเล่น เห็นดอกไม้สวยถูกใจเอื้อม
มือจะเด็ดดอกไม้ ความรู้สึกมันบอกว่าเหมือนกับสีข้างมันขาดควากออกไป
แล้วลูกก็หล่นออกมากลายเป็นดาแก่อายุ ๘๐ หนวดยาวเพี้ยเลย
แม่ไม่แก่เลยนะ ตรงจุดนี้ละ ดูอย่างนางวิสาขา มหาอุบาสิกาเหมือนกัน
ไข่มุก ? ท่านแต่งงานอายุ ๑๖ คลอดลูกคนแรกปั๊บ หน้าตาอยู่แค่ไหนก็แค
่นั้นตลอด เรื่องนี้เป็นเรื่องของกำลังบุญ พระพุทธรเจ้าท่านถึงได้บอกว่า

กรรมวิบาก คือการส่งผลของการกระทำของเราจะดีหรือชั่วก็ตาม เป็นของที่ไม่ควรนึกถึง ผู้ใดไปครุ่นคิดพึงมีส่วนของความเป็นน้ำ คือมันเสียเวลาเปล่าไม่ต้องท้อมาหาทักอะไรหรอก มันแต่ไปคิดอยู่ว่ามัน เป็นไปได้ยังไง? มันเกิดมาได้ยังไง พอลอกมาขนาดนั้นเขาเลยเรียก เหล่าจ้อใจ (ไอ้เผ่า) ออกมาก็ ๘๐ เลย เหล่าจ้อประกาศหลักธรรมคำสอนของท่านแล้วไม่ได้ตาย ในประวัติบอกเดินทางออกนอกกำแพงใหญ่ แล้วหายไปเฉยๆ ก่อนจะไปนายด่านที่เฝ้ากำแพงอยู่ ซึ่งได้ยินกิตติศัพท์ เล่าลือของเหล่าจ้อก็ตามบอกว่า มีของดีอะไรจะให้ไว้บ้างมัย? เหล่าจ้อเขาก็ให้คัมภีร์ไม้ไผ่ที่ตัวเองบันทึกเกี่ยวกับวิถีแห่งเต๋า ก็เลยสืบทอดมาจนทุกวันนี้ แล้ววิถีของเต๋ารวมสามารถตีความได้ตั้งแต่ปุณฺชนยันพระอรหันต์เลย คุณลองไปอ่านดูก่อนเหอะ เต๋ามีใช้สิ่งหนึ่งสิ่งใด เต๋ามีใช้ทั้งความมืดความสว่าง ไม่ใช่พระอาทิตย์ ไม่ใช่พระจันทร์ เต๋านั้นมีอยู่แล้วในทุกที่ ธรรมชาติแท้ๆ เลย ประวัติคนจีนที่ไม่รู้จักคายนี่ มีอยู่สองสามคน อีกคนหนึ่งก็แพ้เหล่าจ้อไว้ ท่านอายุตั้ง ๘๐๐ ปี ว่าคาญตัวเองเต็มทีก็เดินทางเข้าป่าหายไปเลย ที่กลายเป็นชีวเขียนเป็นเขียนอายุวัดหนึ่งไง เขาบอกว่าท่านก็เข้าถึงตำตรงจุดนี้คือในเมื่อตัวเองกับธรรมชาติกลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแล้ว มันก็เลยยังยืนเหมือนกับธรรมชาติ คำว่ายังยืนไม่ได้หมายความว่าจะไม่เป็นอะไร แต่มันเป็นข้าหน้อย พึ่งข้าหน้อย อยู่ไป ๘๐๐ ปี เบื่อเต็มทีเข้าป่าหายจ้อยไปเลย อีกรายหนึ่งก็โน่น เจียงกัวเหล่า เป็นหนึ่งในแปดเซียน อันนี้เป็นตัวอย่างของสัตว์เดรัจฉานบำเพ็ญบุญ ในอดีตของท่านเป็นค่างควาใหญ่ ในตำราเขาบอกว่า ดึงดูดพลังของสุรียันจันทรธาและกลางวันกลางคืน

จนอายุได้สามพันปี สามารถแปลงเป็นคนได้ อันนี้ถ้าหากว่าเราฟัง ก็อาจจะค้าน แต่ว่าถ้าไปเทียบกับที่พระพุทธเจ้าท่านว่ามีอยู่ พวกนี้จัดอยู่ในเป็ดวิสัยภูมิ เป็นเป็ดประเภทหนึ่ง เขาเรียกชคราที่เป็ด จะเป็นสัตว์เดรัจฉาน อย่างเช่นว่า เป็นเสือ เป็นงู เป็นหมาจิ้งจอก แต่เนื่องจากว่าพื้นฐานเดิมของท่านมาจากสมาธิแต่เป็นมิจฉาสมาธิ อย่างเช่นพวกหมอมืออะไรอย่างนี้ จะเลี้ยงผีจะทำไสยศาสตร์ก็ตั้งมีสมาธิอยู่ ตายแล้วลงนรก พอพ้นจากนรกเศษกรรมทำให้มาเป็นเป็ด แต่เนื่องจากพื้นฐานสมาธิเดิมของตัวเองมีอยู่ อาศัยกำลังสมาธินี้บำเพ็ญภาวนาต่อ เคยมีที่เขาลงหนังสือพิมพ์ด้วย ที่บอกว่า พ่อตายแล้วกลายเป็นงูเหลือมใหญ่เลื้อยมาบอกที่ซ่อนสมบัติ แสดงว่าเป็ด ไม่ใช่ขู่ทั่วไปหรอก ตายปั๊บมาเลยตัวเมื่อเริ่มเป็นไปได้ที่ไหน คือเป็ดจำพวกชคราที่เป็ด คราวนี้ของเจียงกัวเหล่าเมื่อสามารถที่จะแปลงเป็นคนได้ ก็เท่ากับว่าในส่วนของธรรมชาติจริง ๆ เขามีส่วนเข้าถึงธรรมะในระดับหนึ่ง ท่านเองก็ออกไปโปรดคน ท่านก็มีลาของท่านตัวหนึ่ง ถึงเวลาท่านก็ขี่ลาแต่ว่าหันหน้าไปทางกันลา เขามือจับหางแล้วก็ไปเรื่อย คนมันดีปรินหาของท่านได้หรือเปล่าก็ไม่รู้ อยู่ไปเรื่อย เขาบอกว่าตั้งแต่สมัยพระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ หลี่ซือหมินใช้มัย? ตั้งแต่ต้นราชวงศ์ถัง ฮ่องเต้พยายามจะเชิญให้เข้าวังไม่ยอมไป พ่อคือมาก ๆ ท่านก็เดินพราด ๆ ชาติใจตายตรงนั้นละ พักเดียวอดแมลงวันตอมหึ่งเลย แต่พออีกสักพักหนึ่ง พ่อเขาจัดการฝังเสร็จ ชาวบ้านก็เห็นท่านขี่ลาสบายใจเดินไปอีกแล้ว เรื่องอย่างนี้ต้องคิดถึงหลวงพ่อโพรงโพธิ์ หลวงปู่ใหญ่โลกอุดร หลวงพ่อแก้วแดง เหล่านั้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้ก็ตายแล้วตายอีก ชาวบ้านผาเหิน ๆ กับมือ เก็บกระดูกเสร็จ

อีกไม่กี่วันมาเดินปร้ออีกแล้ว คือคนไหนที่มันน่าเบื่อสำหรับท่าน ท่านจะหนีมัน ท่านก็ตายมันซะ ใช่มั้ย? พอเสร็จแล้วเหลือแต่คนเดียว ท่านก็โผล่มาใหม่ จนมาถึงสมัยพระนางบูเช็กเทียน นั่นแหละ ส่งสารไปพร้อมกับราชบุรุษกับพวกขันที ไปอ่อนแล้วอ่อนอีก ท่านถึงได้ยอมเข้าวัง ก็ปรากฏว่าจะมีก๊กซื่อ สมัยนี้ น่าจะเป็นพวกราชครูพวกพราหมณ์ บูโรहित รายนี้เขาบอกว่ารู้ความลับฟ้าดินบางอย่าง ในเมื่อพระมหากษัตริย์ถามว่าพื้นฐานเดิมของเจียงกั๋วเหลาเป็นใคร? ท่านก็บอกว่าถ้าท่านบอกนี่มันก็เท่ากับว่าไปละเมิดกฎของกรรม มันจะเกิดโทษแก่ท่านเอง ถ้าอยู่ๆ เป็นอะไรหนักไป ให้พระเจ้าแผ่นดินถอดรองเท้า คือแสดงออกซึ่งความเคารพ ลูกเข่าของเจียงกั๋วเหลาให้ช่วย ไม่อย่างนั้นท่านตายฟรีแน่ๆ พระเจ้าแผ่นดินก็ตกลง แต่คืนทำได้อยู่แล้ว ท่านก็เลยเปิดเผยบอกว่า เจียงกั๋วเหลาอดีตเป็นค่างวาวใหญ่ สบปลั่งลือขจรนามมาตลอดสามพันปีจนสามารถแปลงร่างเป็นคนได้ พอเปิดเผยท่านนี้เขาบอกว่า ก๊กซื่อนี้กระอักโลหิตล้มลง พระราชาเห็นก็ตกใจรีบเข้าไปหาเจียงกั๋วเหลาที่เขี่ยเข้ามาอยู่ในวัง ลูกเข่าขอเรื่อง ท่านอาจารย์ได้โปรดช่วยเขาด้วยเถิด เจียงกั๋วเหลาก็หัวเราะทำน้ามนตร์ตบไปถึงหนึ่งก็พินกลับมามาตามเดิม แต่ตัวท่านเองท่านบอกในเมื่อคนรู้ภูมิหลังของท่าน ท่านก็ไม่อยู่ ท่านก็ชีลาต่อไป ไปเที่ยวของท่านเรื่อย ถ้าหากรัชกาลไหนพอจะมีความดีอยู่ท่านก็จะโผล่มาช่วยเขาหน่อยหนึ่ง ถ้าไม่มีความดีเป็นทรราชบ้านเมืองระส่ำระสาย ท่านก็ปล่อยมันไปสงเคราะห์แต่ชาวบ้าน พอมาอีกสมัยหนึ่ง เขานิยมการล่าสัตว์ จับกวางได้ตัวหนึ่งจะฆ่า ตอนนั้นเจียงกั๋วเหลาก็อยู่ในวัง ก็เลยรีบห้ามบอกอย่าฆ่า ถามว่าทำไม? ท่านบอกว่ากวางตัวนี้บำเพ็ญภาวนามา

แปดร้อยปีแล้ว สมัยบูทวดของฮ่องเต้เคยจับได้ทีหนึ่งแล้วเราก็กินห้ามไว้ ถามว่ามีอะไรเป็นหลักฐาน ท่านบอกว่าดูที่โคนขา ให้เอาแผ่นทองแดงตีเป็นปลอกสวมโคนขาไว้จารึกวันเดือนปีที่ปล่อย ฮ่องเต้ก็เลยให้ช่วยกันตรวจดู เห็นจริงๆ บอกไว้เลย ย้อนหลังไปประมาณแปดร้อยปีที่แล้วปล่อยมาทีหนึ่ง

ถาม : แล้วเจียงกั๋วเหลาเป็นคนหรือเปล่านั้น ?

ตอบ : เป็นเศรษฐีคนหนึ่งที่พิศ ก็ลักษณะของพญาครุฑ พญานาคอะไรอย่างนั้น ก็จะอยู่ในภูมิมันนั้น แล้วมาถึงวาระสุดท้าย เขาว่า ให้เสียงเล่ากู่ ถ้าหากเป็นของไทยคือท้าวสัทสมบัติพรหม ให้เสียงเล่ากู่เรียกไปตั้งอยู่ในตำแหน่งของเขียน เป็น ๑ ในแปดเขียน แปดเขียนนี้มีผู้หญิงคนเดียว มีเด็กคนเดียว แล้วก็มีคนที่ไม่ใช่คนอยู่คนเดียว ผู้หญิงก็คือฮ้อเชียนโกว เด็กก็คือน้ำใช้หัว เด็กของท่าน ตกลงเตี่ยวให้เล่าแปดเขียนที่ละคน ก็แยล

ถาม : จี๊งคือใครคะ ?

ตอบ : จี๊ง อันนี้ เตี่ยวเอาตั้งเขียนก่อนนะ เขียนในความหมายของคนจีน คือบุคคลที่มีอภิญาสมาบัติ สามารถทำอะไรที่เกินคนปกติได้ มีคนถามว่าพระอรหันต์ใช้เขียนมั๊ย? ก็ต้องตอบว่าพระอรหันต์ทุกองค์เป็นเขียน แต่เขียนทุกองค์ไม่ใช่พระอรหันต์ เพราะเขียนในความหมายของจีนเขาจริงๆ ก็คือคนที่ได้อภิญาสมาบัติ คนได้อภิญาสมาบัตินั้นมีอภิญาโลก็ย อภิญา ๕ ไช้มั๊ย ? ถ้ายังไม่ถึงความเป็นพระอรหันต์ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปยังไม่เรียกว่าอภิญา ๖ เพราะข้อสุดท้ายคืออาสาชยญาณ การทำกิเลสให้สิ้นไปมันยังไม่เกิด พระโสดาบันทำกิเลส

ให้สิ้นไปในระดับหนึ่งได้ เขาถึงได้เรียกภิกษุญาของท่านว่าภิกษุญา ๖ เพราะฉะนั้นเขียนทุกคนไม่ใช่พระอรหันต์ ถ้าเป็นพระอรหันต์ก็อาจจะอยู่ระดับใดระดับหนึ่งก็ได้ ถ้าไม่ใช่พระอรหันต์ก็คือผู้ที่ได้อภิญญาโลก็ยก แต่พระอรหันต์ทุกคนเรียกว่าเขียนได้เต็มปากเต็มคำ อภิปรายว่ายิ่งกว่าเฉพาะ ข้างหน้า ใครเคยท่องบาลีก็รู้ว่าคุณมีค่าแปลของเขา

ถาม :

ตอบ : **ลิเขียน**นี่ไปฝึกวิชาอดจิตอดกาย มโนมยิทธินี้แหละ แต่ของท่านเดิมกำลังแน่นอน ถอดครั้งหนึ่งไปเจ็ดวัน พอสำเร็จวิชามาก็มาเปิดสำนักสอนลูกศิษย์ ระวังอาจารย์ไก่อ้ว ไปเจ็ดวัน เขาเผาทั้งเหมือนกับลิเขียนนั่นแหละ (หัวเราะ) คราวนี้วันนั้นก็ถึงวาระที่จะไปเฝ้า**อวณคูเขียน**ก็อดจิตไป สั่งลูกศิษย์ว่าภายในเจ็ดวันอย่าให้ใครมารบกวนร่างกายถึงเหมือนคนตายก็ปล่อยไว้อย่างนั้น วันที่เจ็ดอาจารย์จะฟื้นขึ้นมาเอง คือลักษณะทั้งไปเลยอย่างนั้น คราวนี้ลูกศิษย์เฝ้าอยู่พอถึงวันที่สาม ทางบ้านก็มาบอกแม่หรือพ่อตายก็ไม่รู้ ลูกศิษย์ก็ร้อนกันละซิ ดูจะอยู่ยังไงหาพ่อแม่ตายนี้ถ้าไม่ไปสมัยก่อนเขาปรับเป็นอกตัญญูแน่นอนเลยใช่มี ? หนักที่สุดก็คืออกตัญญูไม่มีลูกไม่มีหลาน รองลงไปก็คือไม่กตัญญูต่อพ่อแม่ก็ไม่รู้จะทำยังไง ตัวเองต้องเฝ้าร่างกายของอาจารย์อยู่ คราวนี้ศิษย์คนนี้เขาไม่เคยเห็นตอนที่เขาอดไปที่หลาย ๆ วัน เขาก็เลยคิดว่าอาจารย์คงจะตายแล้ว จับแล้วตัวเย็นเฉียบเลย เลยจัดแจงเผาศพ เก็บกระดูกอาจารย์ใส่ห่อเสร็จก็เผ่นกลับบ้านไปจัดงานศพต่อ อาจารย์ก็กลับมา ไม่มีที่เข้าก็ต้องไปฟ้องอาจารย์ของอาจารย์ ไปฟ้องอวณคูเขียนว่าลูกศิษย์มันเผาร่างกายทั้งไปแล้วผมจะทำไฉน อวณคูเขียนก็บอกว่าเอาอย่างนี้สิ ท่านยังไม่

ถึงวาระอายุขัย อยู่ต่อไปก็ช่วยคนได้มาก ท่านไปเจอใครตายอยู่ที่อาศัยว่างเขาได้เลย ก็ไปเจอขอทานเขาเป๋ตายอยู่ เลยอาศัยร่างนั้นมา ก็เลยกลายเป็นเขียน**ไม้เท้าเหล็ก** หรือ**ทีก้วย** นี่เป็นผลร้ายของการฝึกมโนมยิทธิแล้วไว้วางใจลูกศิษย์เกินไป (หัวเราะ) อาตมาเองเกือบโดนเขาหามไปเผาสองที แต่ว่าเราดูแล้วเฮ้ย มันชักจะยุ่งกับเรามากเกินไปแล้ว ตอนนั้นท่าน**แสง**ยังไม่ได้สนใจเรื่องนี้ พี่ชายอีกคนสนใจเรื่องนี้แต่เขาทำไม่ได้เมื่อถึงเวลาเราอยู่ เงียบไปเฉยๆ เขาก็ไปดู เห็นแข็งไปทั้งตัวเขาก็หามหัวหามท้ายเตรียมขึ้นรถแล้ว เขาก็เลยต้องลืมนึกขึ้นมาบอกว่าไม่ต้องยุ่งล่ะเอากลับที่เดิมเหอะ (หัวเราะ) พออีกทีหนึ่งตอนเป็นทหาร นั้นเพื่อนหามไปครึ่งทางแล้ว คือเรานี้เราว่าเราเร็วแล้วใช่มี ? แต่ว่าบางทีสมาธิกว่ามันจะคลายออกมามันนาน มันไปครึ่งทางแล้ว คลายออกมาก็ลืมนึกบอกเขา บอก เฮ้ย! ไม่ต้องยุ่ง หามกลับที่เดิมเหอะพอแล้ว เขาบอกอะไรจะมันอย่างกับตายไปแล้วแท้ๆ แต่มันพูดหน้าตาเฉย บอก เออ..มันก็อย่างนี้แหละ

ถาม : แล้วตอนนั้นหลวงพี่รู้ได้อย่างไรว่าเขาออกไป ?

ตอบ : **ความรู้**สึกทางร่างกาย**นี้มันมีครบ** เพียงแต่เราจะสนใจมันมีมี ? ตามตาไก่หะมันเคยแล้วแหละ อากาศอย่างนี้คือว่าเรารู้ตัวอยู่ตลอดว่าอะไรเกิดขึ้น เพียงแต่จะสนใจมีมี ? ถ้าสนใจก็คลายออกมารับรู้มันชะง่อนหนึ่ง ถ้าไม่สนใจก็ผลุบกลับไปตามเดิม มันเหมือนยังกับใส่เกราะกันคนจะตีหัว เตาถึงเวลาที่หัวเข้ากระดอง สนุกดี แต่อย่าเพ่อเดี่ยวเขาเผาจริง ๆ

หลวงพี่เวลาท่านมาทำงานที่**ตีกริม**น้ำ ถ้าถึงเวลาพักผ่อนท่าน

จะลือคหองไปเลย ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวคนรู้ดีมันมุดเข้าไปเจอเข้า มันจะเอา
ท่านไปเผาจริงๆ เพราะว่าถ้าไปด้วยโมหะยิทธิเต็มกำลังนี้ สภาพทาง
ร่างกายมันเหมือนกับคนตาย พวกอวัยวะภายนอกภายในมันเหมือนกับ
ไม้ท่างาหมดแล้ว เย็นเฉียบเลย แต่จริง ๆ แล้วมันจะมีลมละเอียด
อยู่นิดหนึ่ง เป็นเส้นเล็ก ๆ สี ๆ เหมือนกับเอ็นตปลา มันจะวิ่งอยู่
ระหว่างจมูกกับสะดือ อยู่แค่นี้ ถ้าเส้นนี้ขาดก็คือตาย ถ้าเส้นนี้ยังอยู่
ต่อให้ย่ำแย่นขาดไหนไม่ตายแน่นอน

ถาม : หัวใจไม่หยุดหรือคะ ?

ตอบ : มันก็เลิกเต้นของมันชั่วคราว มันเหนื่อยมันแล้ว ค่อย ๆ ทำเอา
เรื่องอย่างนั้นมันไม่ยาก พอทำไปถึงเมื่อไรก็ได้เมื่อนั้น

ถาม : ?

ตอบ : อ้อ จี๊กเหอ เมื่อเข้าเล่าเรื่องหลวงพ่อดีวี่ไป ลักษณะเดียวกัน
คือผู้ปฏิบัติที่เข้าถึงระดับหนึ่งแล้ว ต้องการจะปกปิดจริยาของตัวเอง
คือไม่อยากให้เขารู้ตัวเองเป็นอย่างไร ก็เลยแกล้งทำเหมือนคนบ้า ๆ บอ ๆ
แบบหลวงพ่อดีวี่ แต่หลวงพ่อกันบอกว่า ถ้าพวกแกล้งทำนั้นมันมักจะเกิน
ลิมิต คนบ้าจริงๆ ทำไม่ได้ยั้งนั้นหรือ ก็เลยเป็นพวกที่ว่า ท่านอาจจะได้
ธรรมะส่วนใดส่วนหนึ่ง อาจจะเป็นแค่พระอภิญาที่ไม่ต้องการให้ใคร
รบกวนท่านก็ดี หรืออาจจะเป็นพระอริยเจ้าก็ดี ไม่อยากยุ่งกับชาวบ้านก็
แกล้งบวม ๆ ไปวัน ๆ คนรู้จักของดีก็ตามต้อไป คนไม่รู้จักของดีก็ตามต้อไป
หัดไว้ ถึงเวลาแล้วไม่ต้องขึ้นรถลงเรือ เหาะไป

ถาม : ยันตีสแดงกับสีเหลืองนี้แตกต่างกันอย่างไร ?

ตอบ : สีไม่เหมือนกันจะ อานุภาพเหมือนกัน อย่าไปเรื่องมาก ที่ทำนี้

เพราะบางคนเขายาก ได้สี่ประจำวันเกิด ก็เลยทำมาซะแปดสี่อย่างน้อย
ก็ได้แจกอีกแปดเดือน

ถาม :(ปะขาวน้อมกิตติวงษ์)..... ?

ตอบ : สาธุ ผลบุญนี้ขอให้เข้าถึงธรรมในส่วนที่ปรารถนาไว้ หนึ่งน้อย
นี้เขาเอาจริงนะ แล้วทำได้ด้วยต่างหาก ถ้าระดับประคองระดับตัวเอง
ทรงตัวได้ ไม่หลงทางซะก่อน บวชเมื่อไรก็ได้พระดีเมื่อนั้น นี่ก็ตัวอย่างหนึ่ง
อย่าลืมนะว่าของเราอายุขนาดนี้เคยคิดมัยที่จะบวช แต่ของเขานี้ตั้งเป้า
มาตั้งแต่เด็กแล้ว ของโยมก็ภูมิใจ แต่ถ้าลูกหลานมันไม่คิดจะเอาอย่าง
นี้มันก็โวยวาย สมัยนี้คนไม่เอาไหนมันเยอะ บวชอะไรละ ออกหัก หลักลอย
คองงาน สังขารเสื่อม เอื่อมเจ้านาย ยายให้บวชกับบ (หัวเราะ) นั่นละ
สมัยนี้มันได้ละทะเลกันเยอะ หาที่ดี ๆ ยาก ทำเอาคนที่ตั้งใจดีบางที่
ก็แยไปด้วย เพราะว่าพระที่ปฏิบัติไม่ถูกต้องถ้าปราศจาก ขาดความ
เป็นพระไปเลย บวชใหม่ก็ไม่เป็นพระ ห่มเหลืองอยู่ก็ไม่เป็นพระ
สังฆาทิเสส นี่ขาดความเป็นพระชั่วคราว ทั้งปราศจากและสังฆาทิเสส
ถ้าอยู่ในสังฆกรรม สังฆกรรมเขาเสียหายหมด คนตั้งใจบวชพระเป็น
ได้แค่เณร แล้วตัวเองก็ไปกินอย่างพระไปอยู่อย่างพระร่วมสังฆกรรม
กับพระ มันมีแต่จะเกิดโทษ ตัวนี้แหละว่ามันทำให้คนที่ตั้งใจดี ๆ เข้าไปแล้ว
กลายเป็นเสีย คือมันเกิดโทษกับตัวเองไม่รู้ตัว เลยกลายเป็นปัญหาใหญ่
อย่างที่เห็นอยู่ เพราะฉะนั้นเวลาจะบวชจะต้องเล็งแล้วเล็งอีกวัดไหน
ซัวร์ถึงจะเอา แต่ซัวร์กับซัวร์มันออกเสียงห่างกันนิดเดียว ต้องระวังให้ดี ๆ
บวชพระอยู่ยาก จะได้เกิดเป็นคนก็ยาก เกิดแล้วเป็นผู้ชายก็ยาก
เป็นผู้ชายอาการครบ ๓๒ ก็ยาก เป็นผู้ชายสมบูรณ์จะได้ฟังธรรมก็

ยาก ฟังธรรมแล้วเลื่อมใสก็ยาก เลื่อมใสแล้วจะบวชก็ยาก มันสารพัดจะยากเลย

ถาม : ?

ตอบ : ไม่ทราบเหมือนกัน อาจจะแยกว่านี่ก็ได้ อย่าฟังมันใจตัวเองเลย เพราะว่าทุกอย่างมันมีวาระบุญวาระกรรมของเขามาอยู่ บางอย่างที่คุณเขาบอกบุญมีแต่กรรมบัง มันจริง ๆ เพราะว่ากำลังของอกุศลมันสูงกว่า เมื่อถึงวาระที่กุศลมันขาดช่วงลงให้มันเสียบเข้ามาได้ละครวนี้สาหัส ท่านถึงได้สอนให้เราทำความดีอย่างสม่ำเสมออย่าให้กุศลมันขาดช่วงลง ตัวอย่าง พระอัญญาโกณฑัญญะ พระสาวกองค์แรก พระภิกษุองค์แรกในพระพุทธศาสนา แล้วก็พระสุภัททะนี่เป็นองค์สุดท้ายเลย ชาติแรก ๆ ท่านเกิดเป็นพี่น้องกัน แบ่งที่กันคนละครึ่งท่านา ท่านโกณฑัญญะนี่ก็ไถนาตัวก็ทำบุญก่อน ถึงเวลาหว่านข้าวก็ทำบุญก่อน ข้าวตั้งท้องก็ทำบุญก่อน เกี้ยวข้าวก็ทำบุญก่อน ขนข้าวขึ้นยุ้งก็ทำบุญก่อน ของท่านสุภัททะนี่ไปเล่นเอาตอนขนข้าวขึ้นยุ้งเรียบร้อยแล้วค่อยทำบุญทีเดียว ท่านโกณฑัญญะท่านเล่นตั้งแต่แรก อานิสงส์ทำให้ท่านกลายเป็นพระอรหันต์องค์แรกในศาสนาของพระพุทธเจ้า ส่วนท่านสุภัททะนั้นก็เกือบไม่ทัน คืบสุดท้ายที่พระพุทธเจ้าจะปรินิพพานแล้ว ได้ข่าวคราวว่าพระพุทธเจ้าอยู่ที่นั่น อุตส่าห์เดินทางไปถึง พระพุทธเจ้าท่านก็นอนยาวแล้ว ปรากฏว่าพระอานนท์ไม่ให้เข้า ก็กตัญญูกันอยู่ พระพุทธเจ้าท่านถามบอกว่า ใช้สุภัททะบริพาชกหรือไม่ ถ้าใช้ก็ปล่อยให้เข้ามา ท่านก็เข้าไป ฟังธรรมแล้วกลายเป็นพระอรหันต์องค์สุดท้ายในยุคที่ท่านเห็นพระพุทธเจ้า นอกนั้นก็มาเป็นยุคหลังๆ ไม่ทันได้เห็นพระพุทธเจ้าที่มีชีวิตอยู่ คราวนี้เห็นหรือยังว่า

เรื่องของบุญสำคัญแค่นี้ ไก่ไปกราบหลวงพ่อบุญดีที่วัดสระเกศ ท่านติดคติธรรมของสมเด็จพระสังฆราชอยู่ ญาโณทัย ที่เป็นพระอาจารย์ของท่านเอาไว้ “ถ้ายังเกิดแก่เจ็บตายต้องเร่งชวนชวายเป็นบุญให้มาก” เพราะถ้ายังเกิดอยู่ บุญมันมีส่วนช่วยมหาศาลเลย ถ้าบุญตามรักษา บุญตามส่งผลจะอย่างไร เกิดชาติไหนก็สบาย มันมาอยู่ในวาระสุดท้ายแล้วต่างหากละ ตอนจะเข้านิพพานแล้วมันอยู่ในลักษณะพ้นบุญพ้นบาปคนที่กำลังใจขนาดนั้นท่านก็ยังไม่ประมาทในงานบุญ หลวงปู่มหาอำนาจเรารู้ว่าท่านเป็นพระระดับไหน ใส่บาตรทุกวัน นิมนต์พระในวัดไว้โดยนะ “ พระคุณเจ้าทุกองค์ ผมปรารถนาจะรับ ขอนิมนต์ ใครออกบิณฑบาตขอให้ผ่านมาจากกุฏิผมให้ผมได้ทำบุญบ้าง ” ท่านเองตอนนั้นอายุแปดสิบกว่าแล้วนี่ ออกเองไม่ไหวแล้ว ลูกศิษย์ลูกหามาประเคนถึงกุฏิไม่ว่า แต่ขอให้ทำบุญ ถึงเวลาพระท่านผ่านมาก็นิมนต์ครับๆ ใส่บาตรทุกวัน เราไปเป็นลูกศิษย์อยู่กับท่านมันเหนื่อยละสิ เตรียมของให้ท่านทุกวัน วันนั้นก็ตามหลวงปู่ครับ บุญของหลวงปู่ก็กินไม่ไหวใช้ไม่หมดอยู่แล้ว แล้วจะไปถึงไหนละ? ถ้าเราเป็นอย่างหลวงปู่ยังงี้ๆ มันก็พินแน่ๆ อยู่แล้ว ยังจะไปทำอะไรรักษา หลวงปู่ท่านบอก คุณนี่ เราจะไปไว้ใจได้ยังงี้ คนเราพอขึ้นไปถึงขอบเหวแล้ว คือปีนจากเหวขึ้นไปพอถึงข้างบนแล้ว มัวไปนั่งเอ๊ะระเหยตอนนั้นมันเกิดลวงดับลงไปจะว่ายังงี้ พอถึงขอบเหวแล้วก็เตรียมตะกายไปให้ไกลๆ สิคุณ นี่แหละ การไม่ประมาท แม้แต่ในกำลังใจที่ถึงที่สุดแล้ว ท่านก็ยังไม่ประมาทในบุญในกุศล มีแต่จะเร่งชวนชวายเป็นมาก ถามว่าติดบุญ พระระดับหลวงปู่ไม่ใช้ติดบุญอย่างเดียว บาบก็ไม่ติด แต่ว่าท่านรู้ว่าบุญดีที่ท่านก็ทำ รู้ว่าบาปชั่วที่ท่าน

กระโถนเช่างธรรมมาสน์

ก็ละ ไม่ได้ติดทั้งบุญทั้งบาปแล้ว รู้ว่าดีก็ทำ รู้ว่าชั่วก็ละ ไม่ได้เกาะทั้งดีทั้งชั่ว พระอย่างนี้จะไปไหน มันก็มีที่เดียนั่นแหละ (หัวเราะ)

